

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΤΟΣ Ζ' - ΤΟΜΟΣ Ζ'

1890

ΑΘΗΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡΙΘ. 59

ΤΥΠΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ

1890

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΤΟΥ
Ζ' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ",
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β - ΕΤΟΣ Ζ'

Απόπειρα μονομαχίας, εικόν, υπό Θ. φ. 1.
Αδιάκριτοι και διακεκριμένοι, φ. 2.
Αναμνήσεις εθνικοκοινωνικά, επί τη ΚΕ' Μαρτίου, υπό Β. Ψιλάκη, φ. 12.
Άρρεν ή θήλυ; δημόσια πρόληψις εν Κερκύρα, υπό Ν. Γ. Μαυρόρη, φ. 13.
Αλή Πασά Τεπελενλή δικαστικά ανέκδοτα: Χριστιανοί και Τούρκοι, υπό Χ. Χρηστοβασιλή, φ. 14.
Ανάμνησις, εξ ανέκδοτου ημερολογίου, υπό Α. Α. Δούρη, φ. 23.
Άνευ γονέων, κοινωνική σελίς υπό Α. Κανελλοπούλου φ. 30.
Άννα, διήγημα, υπό Α. Α. Δούρη, φ. 31.
Από Πατρών εις τας φυλακάς, επαρχιακή εικόν, υπό Κ. Δ. Καπράλου, φ. 31.
Ανδραβίδα (Η), ιστορική σημείωσις, υπό Β.Κ. φ. 39.
Αντιπρόσωπος, φ. 48.
ΑΠΟΡΙΑΙ ΠΡΟΣ ΑΥΣΙΝ: φ. 43. 44. 45. 46. 50.
Βιβλία του νέου έτους (Τά), φ. 1.
Βαυαρικαί και Έλλάς, ή πώς έπαιδαγωγήθη ή Έλλάς και πώς έπρεπε να παιδαγωγήθη, υπό Η. Ι. Χαλκιοπούλου, φ. 17—22.
Βρυλίου (Πέντε έπιγραφαί εκ) υπό Τρ. Ε. Εύαγγελίδου, φ. 23.
ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ: Η προφορά της Έλλ. Γλώσσης της Κας Ε. Α. Σ. Δάδες, φ. 4.—Δύο μεταφράσεις της Πεντατεύου, υπό Α. Μ. φ. 37.—Όδηγός των δημοσίων υπαλλήλων, φ. 37.—Δημοδιδασκαλικός όδηγός, φ. 38.—Μουσικοί τά καθ' Ηρώ και Λεάνδρον, φ. 41.—Μυθολογία της αρχαίας Έλλάδος, φ. 41 και 47.—Περί Φερεκίδου του Συρίου και της θεογονίας αυτού, υπό Β. Ψιλάκη, φ. 49.
ΒΙΒΛΙΑ (Νέα), φ. 1-52.
Γυναίκα επίτροπή, εικόν, υπό Ι. Μαράνου, φ. 10.
Γάμος της Στάνης (Ο), Ηπειρωτικά αναμνήσεις, υπό Κ. Δ. Κρυστάλλη, φ. 37.
Δασκαλείο και εν τη δούλη Έλλάδι (Τό), έπιστολή Τρυφ. Ε. Εύαγγελίδου, φ. 6.
Δασκαλείο (Καί εν Ζίτση) έπιστολή Έμμ. Γεωργιάδου, φ. 7.
Δασκαλογιάννης και ή κόρη του Μαρία, ιστορική μελέτη, υπό Ι. Χατζιδάκη, φ. 10—11.
Διαδικτική ποιήσεως (Περί), υπό Διαδάτου φ. 18.
Διαζύγιον πρό του γάμου, κοινωνική σελίς υπό Αρ. Ν. Κυριακού, φ. 36.
Δοκιμασία και αγαλλίασις, φ. 36.
Δίμα (Τό) εικόν, υπό Α. Α. Δούρη, φ. 45.
Δώρα (Τά) παράδοσις, υπό Α. Α. Δούρη, φ. 51.
Έπί τη ενάρξει του έβδομου έτους, φ. 1.
Έκκλησις ύπερ του κ. Κόντου, φ. 4.
Έπί δοκιμή, εικόν υπό Μιχ. Ε. Κανακάκη, φ. 4.
Έκπαιδευτικά νομοσχέδια (Τά), υπό Βλ. Σκορδέλη, φ. 6.
Έμπρός ή όπισω, υπό Ι. Α. Σούτσου, φ. 11.
Εθνικά δοκιμασία, παλαιά και νέα, ιστορική σύγκρισις, υπό Β. Ψιλάκη, φ. 17—18.
Έντροπαλός, (ό Κοσ) εικόν, υπό Α. Η. φ. 19.
Έρώπη εν Αφρική (Τι ζητεί ή), μελέτη ιστορικοκοινωνική, υπό Β. Ψιλάκη, φ. 21—23.
Έσθή, εικόν, υπό Αρ. Ν. Κυριακού, φ. 35.
Έκλογικόν πρόγραμμα (Τό), σημειώσεσις εκ του προχείρου υπό Θδ., φ. 37.
Έκλογαί εν Αθήναις επί Τουρκοκρατίας εκ της Ιστορίας των Αθηναίων, υπό Δ. Γρ. Καμπούρογλου, φ. 39.
Έλληνισμός (Ο) δέν είνε γεωγραφική έκφρασις μελέτη ιστορική και πολιτική, υπό Β. Ψιλάκη, φ. 46—47.

Έλγίνεια μάρμαρα (Τά) Τό άρθρον του Χάρισων, φ. 50.
Έρδινγκ (Ούάσιγκτων) Φιλελληνική Πινακοθήκη υπό Γ. Δ. Κ. φ. 48—52.
Έλγίνεια μάρμαρα (τά) φ. 49.
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Έγχώρια, Έξωτερικά, Φιλολογία, Αρχαιολογία, Έπιστήμαι, Καλλιτεχνία, φ. 1—52.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΣ ΑΘΗΝΑΣ: Κυριακόν σχολείον άπόρων κορασίων, Φιλολογική έσπερις Δ. Κόκκου, φ. 8.—Φιλαδέλφειος ποιητικός διαγωνισμός, φ. 24.—Ο υίός του διαδάου, φ. 28.—Παραμοναί έκλογών, φ. 41, υπό Ίμδ.
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ Άνεκδοτα, Περίεργα, Ποικίλα, φ. 43—52.
Ζαμβίζ (Ηπαρά τας όχθας του) υπό Αλ. Καράλη, φ. 4.
Ζερβός Νικόλαος, έπιστολή υπό Β. Ψ. φ. 12.
Ζακαίοι (Οί) Ηπειρωτικά αναμνήσεις υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 42.
Θάνατος Συγγραφέως, εικόν υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, φ. 3.
Θεραπεία μου (Η), εικόν υπό Ι. Μαράνου, φ. 25.
Θεραπεύσατε την κυλίαν, φ. 39.
Ίερές σύνδεσμος, φ. 7.
Ίταλική Καλλιτεχνία και Άγγλική Κριτική υπό Γ. Δ. Κ. φ. 9.
Ίστορικά παραράματα υπό Φρ. Άλβανα, φ. 9.
Ίωάννης Α. Σούτσος νεκρολογία, φ. 11.
Ίωαννίτου Ημερολόγιον, υπό Κ. Δ. Κρυστάλλη, φ. 41.
ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ φ. 1—52.
Κερά Χρυσή (Η), έπιστόδιον του Άγώνος υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, φ. 2.
Κλοπή μου (Η), ρωπογραφία υπό Α. Ν. Κυριακού, φ. 2.
Κωνσταντίνος Ηροκλής Βασιλάδης, νεκρολογία, φ. 9.
Κόρη καπετάνιου, έπιστόδιον του άγώνος υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, φ. 12.
Κοινωνική μικροβιολογία, υπό Αντ. Καλλιθεωκ., φ. 23.
Κοραή (Η πενία του), υπό Δ. Θερισανού, φ. 26.
Καλίφορ δικαιοσύνη (Η), Άραβικόν ανέκδοτον υπό Σ. Χωνού, φ. 35.
Κυρά-Νίτσα, Ηπειρωτικά αναμνήσεις υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 49.
Καί κατά Ίηράν, έπιστολή προς την διεύθυνσιν υπό Μ. φ. 52.
Λεύκιμα της Έβδομάδος (Τό) φ. 4, 5, 23, 25, 26, 31. (Έπεται).
Λυμπεράκης ό πειρατής, σελίδες εκ της Έλληνικής Ιστορίας υπό Σ, φ. 46—49.
Μεράνα των Θεοφανείων (Η), δημόσις εν τη δυτική Έρώπη παράδοσις υπό Έπ. Άλεξάκη, φ. 1.
Μυστικόν του Πατριού (Τό), έπιστόδιον της Ρωμαϊκής Ιστορίας υπό Κ. Η. φ. 4.
Μακάρων (Αί νήσοι των), υπό Κ. Δ. Καπράλου, φ. 5.
Μαριάννα Γρ. Καμπούρογλου, νεκρολογία, φ. 8.
Μέ λίγα λόγια, διάλογος υπό Ίμδ, φ. 11.
Μπάριμπα Θωμάς εν τώ Βιρηνόδικειο (Ο), εικόν υπό Δεων. Κανελλοπούλου, φ. 13.
Μαμωνάς και Βανής ή Χριστιανός και Μουσουλμανός, άπόσπασμα εκ των του Παναγιωτάκη του Μαμωνά, φ. 16.
Μουχλιώτισσα, εκ της Ιστορίας των Αθηναίων υπό Δ. Γρ. Καμπούρογλου, φ. 20.

Μητσάκης (Δημοσθένης), σύγχρονος ιστορική σελίς υπό Β. Ψιλάκη, φ. 27.
Μεσολόγγιον (Τά περί τό) Ναυτικά του 1825, εκ σημειώσεων ενός άγωνιστού, φ. 33.
Μάντζαρως (Νικόλαος), Βίος και έργα υπό Σ. Παπαγεωργίου, φ. 36.
Μάρτυς (Η), ιστορικόν έπεισόδιον υπό Ι. Μαράνη, φ. 44—45.
Μητροπολίται (Οί), φ. 45.
Μητροπολίς (Διά τους), δημόσις ανέκδοτον υπό Δ. Βαρδουναίτη, φ. 46.
Ο άγός ήτο βλάξ, εκ της Ιστορίας των Αθηναίων υπό Δ. Γρ. Καμπούρογλου, φ. 31.
Ομηρική Ίλιος (Η), υπό Η. Καστρομένου, φ. 34.
Ο νόμος είναι ρητός... υπό Μ. Μ. φ. 40.
Ούασινγκτόνος (Η κοιτίς και ό τάφος του), άναμνήσεις Αμερικής υπό Γ. Δ. Κ. φ. 43—44.
Ούασινγκτόνος (Ο ύδαλίκος του), έπιστολή υπό Α. Παπαδημητρίου, φ. 50.
Όρκος (ό), διήγημα του μέλλοντος υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, φ. 51.
Πώς κρίνουσι την γυναίκα οι μεγάλοι άνδρες: —Πρόλογος, τό όνομα της γυναίκης, φ. 1.—Ή γυνή παρ' ήμερείς και άγρίοις, φ. 3. υπό Ι. Μαράνου.
Πάσχα, φ. 13.
Πηλιού (Η μεγάλη εβδομάς επί του), λαογραφικά σημειώσεσις, υπό Γεωρ. Άδρακτά, φ. 13.
Πρώρον πάσχα, επαρχιακή εικόν, υπό Άριστ. Ν. Κυριακού, φ. 15.
Πλοίοι και πτώγοι: Η Έπιστολή, διήγημα υπό Ι. Μ. Δαμβέργη, φ. 16—20.
Παλαιολόγος (Ο τάφος του), επί τη έπεταίω της άλώσεως, υπό Κ. Γ. Ζησιού, φ. 22.
Παιδιά εν τώ θεάτρω (Τά), υπό Ι. Μ. Δαμβέργη, φ. 25.
Πικράί σκέψεις, φ. 29.
Πανήγυρις της Μεταμορφώσεως εν Ίωαννίνοις (Η), Ηπειρωτικά αναμνήσεις, υπό Κ. Δ. Κρυστάλλη, φ. 32—33.
Πρότασις (Μία) υπό Αριάνδης Μ. Δαμβέργη, φ. 38.
Πανδαήμων (ό Κοσ), χαρακτήρ, υπό Ι. Μαράνου, φ. 40.
Πίστις και Πατρίς, φ. 40.
Πτωχοί και πλούσιοι: Ο Πειραμάς, διήγημα, υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, φ. 42.
Παπα-Γιάννης (Ο), έπεισόδιον του άγώνος, υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, φ. 43.
Πέτρος ό Πελοποννήσιος, βιογραφικά άποσπάσματα, υπό Γ. Ι. Παπαδοπούλου, φ. 54.
Ύρεμβαμοί, υπό Ι. Μαράνου, φ. 45.
Σαίκτηρ κατά τον Πούσκην (Ο), κριτικά παρατηρήσεις υπό Η. Α. Αζιζώτου, φ. 9.
Σωζουπόλεως (Έπιγραφαί εκ), φ. 21.
Σχολείον και διδάσκαλος, επαρχιακά έντυπώσεσις, εικόν υπό Δατ. φ. 22.
Στάνλιου (Ο) ήγάτησαν Έλληνίδα υπό Ι. Μαράνου φ. 26.
Σποράδες (Αί βόρειοι), ιστορική και γεωγραφική μελέτη υπό Κ. Ζ. Λιβανού, φ. 29—30.
Speranza Schipetari (Giovanni), ιστορικόν έπεισόδιον υπό Ιω. Μ. Δαμβέργη, φ. 32.
Στραβανδρικός (Ο), άληθής ιστορία υπό Α. Κανελλοπούλου, φ. 39.
Σκυλίτση (Ι. Ίσιδωρίδης), νεκρολογία, φ. 42.
Σκυλίτση (Ι. Ίσιδωρίδου) Αύτοβιογραφία, φ. 49.
Τελευταία έλιπις (Η) ήθογραφία, υπό Α. Ν. Κυριακού, φ. 5.
Ταξείδιον του Στάνλεϋ (Τό), υπό Γ. Άδρακτά, φ. 6.

Τάμμα (Τό), διήγημα Γ. Άδρακτά, φ. 7.
Ταξείδιον δι' άεροστάτου, έπιστολή εξ Αθηνών υπό J. James, φ. 14.
Τύπος κόρης, έπιστολή προς φίλην υπό Αριάνδης Μ. Δαμβέργη, φ. 15.
Ταξιδιώτες (Οί), εικόν εκ του συγχρόνου ιδιωτικού βίου υπό Βλασίου Γ. Σκορδέλη, φ. 26.
Τριπλοϋς της Έλληνικής γλώσσης διωγμός (Ο) υπό Β. Ψιλάκη, φ. 42—43.
Υπό έχεμύθειαν, κοινωνικά σελίδες, υπό Κ. Φ. Σκόκου, φ. 28—29.
Υόρατοι (Έπιφανείς άγωνισταί): Ίάκωβος Τομπάζης, Άνδρέας Μιαούλης, Γεώργιος Σαχτούρης, Ιω. Βούλαρης, Έμμ. Τομπάζης, Άναστ. Τσαμαδός, Δημήτριος Κισσός, Δάζαρος Λαλαχός, Άλεξ. Κριεζής, Δάζαρος Πινότσης, και έτεροι. Έκ σημειώσεων ενός συναγωνιστού των, φ. 32.
Φιλαρμονική Κερκύρας (Η) υπό Αθηνάς Ν. Σερεμέτη, φ. 35.
Χαρακτηρισμοί των Φιλελλήνων κατά τον Χάου: Ο κόμης Σανταρόβις, ό ταγματάρχης Γέρδων, Ι. Η. Μύλλερ, ό πλοίαρχος Χάμιλτων, ό στρατηγός Τσοούρτζι, φ. 5. Ο λόβδος Κώκραν, φ. 6. Ο συνταγματάρχης Φαβιέρος, Ιωάννης Βάουριγκ, Ιωσήφ Χιουμ, φ. 8. Λόβδος Βύρων, φ. 9 και 10, υπό Γ. Δ. Κ.
Χιακά ανάλεκτα: Τά κατά θάνατον έθιμα, υπό Κ. Ν. Κανελλάκη, φ. 28.
Χαραυούλα της πρωτοχρονιάς. Ηπειρωτικά αναμνήσεις υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 52.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ
Σύνα, υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 1.
Χειμώνας υπό Ι. Μαράνου, φ. 2.
Διπλή άγάπη: Άστέρι και λουλούδι, Δυδ τραγούδι, Το όνειρο, Τά δάκρυά σου, Πόθος, Ο χωρισμός, Η τρίτη, υπό Ι. Πολέμη, φ. 3.
Τραγούδια της φυλακής: Άθώος, υπό Άλεξ. Κ. Παρδουλίδη, φ. 4.
Δέσφης, υπό Γ. Α. φ. 4.
Τό δώρον του γάμου (μεσαιών) υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 5.
Ο πόθος μου υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 7.
Πατρική συμβουλή υπό Ι. Μαράνου, φ. 9.
Ο θάνατος των δύο έραστών, Κωακή στιχοπλακιά, υπό Έπ. Άλεξάκη, φ. 9.
Τό χαμόγελό σου, υπό Ν. Γ. Μαυρόρη, φ. 10.
Από τά έρωτικά: Σεμιστήρευμα, υπό Γ. Μαρτινέλη, φ. 11.
Τραγούδι της ζεντιτιζς υπό Ι. Μαράνου, φ. 12.
Η έμφορβία υπό Σ. Γ. Δαλλαπόρτα, φ. 13.
Θαλασσινό, υπό Ι. Μαράνου, φ. 14.
Ο σκάδος, υπό Γ. Μαρτινέλη, φ. 15.
Νοΐς και καρδιά, υπό Στεφ. Μαρτσώκη, φ. 16.
Χωρίς όνομα υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 16.
Πανούργια του έρωτος, υπό Σ. Γ. Δαλλαπόρτα φ. 16.
Ο ματιασμένος, υπό Δ. Στάη, φ. 16.
Νυκτερινό, υπό Γ. Μαρτινέλη, φ. 18.
Απάτη, υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 20.
Ο ύστερος πόθος, υπό Γ. Μαρτινέλη, φ. 21.
Τά όπλα του έρωτος, υπό Χ. φ. 22.
Μαρία ή Πενταγιώτισσα, υπό Κ. Παλαμά, φ. 24.
Η φαντασία, υπό Ι. Πολέμη, φ. 24.
Η τραγουδίστρια και ό Βασιλάξ, υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 25.
Η ποδιά της Μαριώς, υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 25.
Ο πόθος, υπό Στ. Μαρτσώκη, φ. 27.
Έκράδες, υπό Κ. φ. 27.
Ζηλοτυπία: Από τά έρωτικά, υπό Γ. Μαρτινέλη, φ. 28.
Τό ύστερόν της τραγούδι, υπό Η. Ν. Πετροπούλου, φ. 29.
Τό λάγιο άρνι δημώδες, φ. 33.
Ο Κάης, Κρητική παράδοσις, υπό Γ. Β. Τσοκοπούλου, φ. 33.
Έλαμψε κ' έφυγε, υπό Γ. Μαρτινέλη, φ. 34.
Παραδέσας, υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 36.
Φοδούμαί, υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 36.
Έκ των έρειπίων Τό χιόνι, Οί δύο τάφοι, Τό λουλούδι της τυχής, Η Μαρία, υπό Ι. Πολέμη, φ. 37.

Χωρίς φτερά, μίμησις υπό Δ. Ι. Μάργαρη, φ. 38.
Τό φυλακτό, υπό Ι. Πολέμη, φ. 41.
Η όφρανή, υπό Πέτρ. Ν. Πετροπούλου, φ. 42.
Η πρώτη άγάπη, υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 44.
Η πεντάμορφη, Ηπειρωτική παράδοσις, υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 45.
Η έλπίδα, υπό Πέτρου Ν. Πετροπούλου, φ. 46.
Η Τουρκομάνια κόρη, άσμα Τουρκικόν, υπό Α. Παράσχου, φ. 47.
Γιατί δέν μου τό λές; υπό Γ. Μαρτινέλη, φ. 48.
Η λεμονιά, υπό Κ. Α. Κρυστάλλη, φ. 51.
ΕΞΕΝΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Charles Rabot. Έκδρομή εις Γροιλανδία, μετ. Α. Κ. φ. 3.
M. Potel. Αύτοκράτειρα Αύγουστα, έντυπώσεσις και αναμνήσεις, μετ. Α. Κ. φ. 3.
Charles Epheyré. Τό μικρόδιον του καθηγητού Βάκκεμαν διήγημα του μέλλοντος, μετ. Α. Κ. φ. 5—6.
Paul Girard. Αθηναίων άγωγή κατά τον Δ' και Ε' π. Χ. αιώνα: Παιδιά, ό εν τη γυναικωνιτιδί βίος, μετ. Α. Κ. Καράλη, φ. 7—8.
Beranger. Γλυκιά άγαπημένη μου πατρίδα έμμετρος μετ. Γ. Β. Τσοκοπούλου, φ. 8.
Harvey. Αί δύο αντίζηλοι διήγημα, μετ. Α. φ. 16.
*** Ο ώραιότερος στολισμός της γυναίκης, μετ. φ. 20.
Edmond, Haraucourt. Η Παναγία, διήγημα, μετ. Α. φ. 24.
Illustration. Διατί δέν ένουμρεύθητε; άπαντήσεσις, φ. 26. Διατί ύπανδρεύθητε; άπαντήσεσις, φ. 29. μετ. Θ. Α.
*** Ο Αρχιληστής διήγημα της παλαιάς εποχής, μετ. Θ. Γ. φ. 27.
Michelet. Έν τη χώρα των πάγων, μετ. Ν. Π. 32.
Alcide Guérin. Σύζυγος, διήγημα, μετάφ. Α. Αμπάτη, φ. 32.
Albert Bratel. Η Ακροβάτις διήγημα μετάφ. Α. Αμπάτη, φ. 33—34.
*** Το Υπόβρυχιον πλοϊον Γκουδέ, μετ. Ν.Κ. Γουλιμύ, φ. 34.
Jules Case. Η Πάλη, μυθιστορημάτιον, μετ. Α. Αμπάτη, φ. 36—39.
Lydia Paschkof. Ο νομός της Τραπεζούντος, μετ. Α. Αμπάτη, φ. 38.
Gustave Droz. Οικογενειακόν έπεισόδιον, διήγημα, μετ. Ζ' φ. 40.
Alfred Rambaud. Τά διήγηματα των αρχαίων Αιγυπτίων, μετ. Α. Κ. φ. 43.
J. Ricard. Η άπαγωγή, διήγημα, μετ. Θ. Α. φ. 44.
L. Figuiet. Τό Μυθιστόρημα του Έδισων, μετ. Α. Κ. φ. 46—48.
ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Πούσκην. Μόζαρ και Σαλιέρης, έμμετρος μετάφρ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου, φ. 1.
Πούσκην. Σκηνή εκ του Φάουστ, έμμετρος μετ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου, φ. 5.
Πούσκην. Βορίς Γοδουνώφ, τραγωδία άποσπάσματα. Έμμετρος μετ. Η. Α. Αζιζώτου, φ. 22—23.
Πούσκην. Αργοντοπούλα χωρική, διήγημα, μετ. Α. Κωνσταντινίδου, φ. 25—26.
Πούσκην. Ο Αίθινος επισκέπτης, έμμετρος μετ. μετά προμπίον υπό Α. Γ. Κωνσταντινίδου, φ. 30—31.
Πούσκην. Χρυσός και Χάλυψ, υπό Α. Κ. φ. 33.
Κρίλωφ. Κυνορλία, μύθος, φ. 2. Το φετί, μύθος, φ. 4. Συκοφαντίας και φετί, μύθος, φ. 6. Χωρικός και ποταμός, μύθος, φ. 7. Βαρέλι, μύθος, φ. 8. Γεωργός και φετί, μύθος, φ. 10. Αρσής και άμαξάς, μύθος, φ. 11. Έμπορος, μύθος φ. 13. Αίμυλ και ποταμός, μύθος, φ. 15. Άετός και Όρνιθός, μύθος, φ. 18. Πέτρα και Σκυλί, μύθος, φ. 19. Χωριάτης και Άλογό, μύθος, φ. 21. Η Καλή Άλασκου, μύθος, φ. 27. Μαυροπούλι, μύθος, φ. 29. Μοιρασιά, μύθος, φ. 32. Μαϊμούδες, μύθος, φ. 36. Ψάρι και Γά-

τος, μύθος, φ. 40. Κόκνος Ψάρι και Καρκίνος, μύθος, φ. 41. Κουρούνα, μύθος, φ. 46. Ποντίκια, μύθος, φ. 51. Έμμετρος μεταφράσεσις υπό Η. Α. Αζιζώτου.
Καραμζέν. Μάρθα ή δημογερόντισσα ή ή ύπαταγή του Νόβγορονδ, ιστορικόν διήγημα, μετ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου, φ. 7—12.
Λοματαίφσκη. Κάρπος Σαμοήλοβιτς Νιστεπορένκο διήγημα, μετ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου, φ. 45.
Λοματαίφσκη. Μυθιστόρημα εν τριεί κεφαλαίοις, διήγημα, μετ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου, φ. 47.
Ν. Γόγολ. Η άμαξά, διήγημα, μετ. Α. Γ. Κωνσταντινίδου, φ. 50.
ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Βλώδεις. Άγία Σοφία, μετάφρ. Έμμένειν φ. 3.
H Zing Roth. Ο Χαιρτισμός παρ' τοίς διαφόροις λαοίς, μετ. Α. Κ. φ. 12 και 13.
Ε. Στάνλεϋ. Η γή της δουλείας, άπόσπασμα, μετ. Γεωρ. Άδρακτά, φ. 19.
Όσσανού. Δάτριος ποίημα, έμμετρος μετ. Η. Πανζ, φ. 20—21.
Όσσανού. Μινδάνα ποίημα, έμμετρος μετ. Η. Πανζ, φ. 23.
Harriot Dufferin and Ava. Έν τώ ανακτόρω του Βασιλέως Οιδώ. Βιρμανικά αναμνήσεις, μετ. Α. φ. 24.
Mis Clemence Black. Τό κλειδοκύμβαλον του καθηγητού, διήγημα, μετ. Η. Ν. Σταθακοπούλου, φ. 29—30.
E. M. Edmonds. Η ήρωίς των Σπετών, μετ. Α. Αμπάτη, φ. 35.
*** Η γυνή πράττει ό,τι θέλει. Εικόν, μετάφ. Α. Αμπάτη, φ. 41.
ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Κλοποτόκ. Ψαλμός, μετ. Δάπ, φ. 3.
Gerard von Amintor. Ο αριθμός έπτάμοσις, διήγημα, μετ. Γ. Ε. Φ. φ. 4.
Ludwig Uhland. Μήτηρ και τέκνον, υπό Άλεξ. Κ. Παρδουλίδη, φ. 5.
Σχίλλερ. Κακούργος ένσκα της άπωλείας της τιμής του, άληθής ιστορία, μετάφρ. Σπ. Η. φ. 27—28.
Ganghofer. Τό μαύρο τριαντάφυλλο, διήγημα, μετ. Φάκ. φ. 46.
ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Βίκτωρος Κατουάδης. Διάδοχος περιπλανώμενος Ιστορία του 12' αιώνος, εξ άναλύσεως Leving μετ. Α. Κ. φ. 14—18.
ΡΩΜΟΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Θεοδώρα Σπεράντζα. Είς τό Χιρλάου μετ. Ι. Μαράνου, φ. 2.
Έλεσσάβες της Ρωμοουνίας. Το όνειρον του ποιητού, διήγημα 14—15.
Mircea C. Rosetti. Ο Γέρω Ράδος, διήγημα, μετ. Χ. Χ. φ. 38.
Α. Ζαμφιρίσκου. Η τυφλομυία, μετ. Χ. Χ. Δ. φ. 42.
ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Fernand Caballero. Λουκός Γκάρτσια, διήγημα, μετ. φ. 31—35.
ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Γερμισκίξ Γαελέπ Μεχμέτ Έφέντη. Περιγραφή της Φράντζας κατά τό 1720. Παλαιά μετάφρ. εξ ανέκδοτου Τουρκικού πρωτοτύπου, φ. 34—39.
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑΙ
EN ARMONIA. Μυθιστορία Georges Duguay, φ. 1—11.
Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΚΑΛΙΤΕΧΝΟΥ. Μυθιστορία Οκταβίου Φεγιά, φ. 14—21.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΕΠΙΣΤ. Μυθιστορία Victor Cherbuliez, φ. 22—30.
ΚΑΘΟΠΑΤΡΑ. Μυθιστορία Henry Greville, μετάφρ. Α. Αμπάτη, φ. 40—52. (Έπεται).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
8005 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.
Ἐκαστὸν φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΤΑΡΧΗΤΑ
Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 19
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ . Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ ἐναρξί τοῦ ἑβδομοῦ ἔτους.
Ὡς κρῖνεται τὴν γυναικὰ οἱ μεγάλοι ἄνδρες:
Πρόλογος — Τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, ὑπὸ Ἰ. Μαράνου.
Ἀπόπειρα μονομαχίας, εἰκὼν ὑπὸ Θ.
Μοζάρτ καὶ Σαλιέρης, σκηνή, Ἀλεξάνδρου Πούσκιν,
ἔμμετρος μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ, ὑπὸ Ἀγ. Γ.
Κωνσταντινίδου.
Σόφια, πῆξις Δ. Ἰ. Μάργαρη.
Ἡ Μισφάνα τῶν Θεοφανείων, δημότης τῆς Δυ-
τικῆς Εὐρώπης, διήγησις, ὑπὸ Ἐπ. Ἀλεξάνη.
Ἐν ἁρμονίᾳ, μυθιστορία Georges Duroy, ἐκ τοῦ
Γαλλικοῦ, (Τέλος τοῦ Α΄ Μέρους).
Τὰ βιβλία τοῦ νέου ἔτους.
Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἐγγόρια — Ἐξωτε-
ρικὰ — Φιλολογία — Ἀρχαιολογία — Ἐπιστήμαι —
Καλλιτεχνία
Ἰδιαιτέρα γράμματα.
Ἡ τὰ βιβλία.

ΕΠΙ Τῆς ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ εἰσερχομένη σήμερον εἰς τὸ ἑβδομὸν αὐτῆς ἔτος, τελεῖ εὐάρεστον πνευματικὴν ἑορτὴν, καθ' ἣν θέλει νὰ ἐποι- κοινωνήσῃ οἰκιοτέρων μετὰ τῶν ἀναγνω- στῶν τῆς, καὶ νὰ τοῖς προσφέρῃ ὀλίγα ἄν- θη εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ὑποστήριξιν, δι' ἣς οὗτοι τὴν ἐτήμησαν. Ἄνευ τῆς ἐγκαρ- δίου συνδρομῆς ἢς πανταχοῦ ἔτυχε, τὸ στά- διον τῆς θὰ ἦτο κατὰ πολὺ ἐπιπονώτερον, ἢ ἀναπνὴ τῆς βραδεία καὶ διακεκομμένη, αἱ ἐλπίδες τῆς ὀλιγωτέρας.
Ἐν χωρᾷ ἀριθμοῦση ὀλίγους κατοίκους, ὧν μέρος μόνον ἀναγινώσκει, διαιρούμενον καὶ τοῦτο εἰς τάξεις, τὴν μίαν ἀναγινώσκου- σαν ὁ, τι τύχη, τὴν ἄλλην ἀποκλειστικῶς μυθιστορηματὰ ἢ εἰδήσεις, τὴν τρίτην ἀ- ζιούσαν ἢ ἀναγινώσκη δωρεὰν καὶ δανει- ζομένην ἐκ τοῦ γείτονος τὸ βιβλίον καὶ τὸ περιοδικόν του, μόλις δὲ τετάρτην τινὰ τά- ξιν ὑποστηρίζουσαν τὰ ἐκδιδόμενα ἔργα· ἐν χωρᾷ ὑπὸ τοιοῦτους ἐτι εὐρισκομένη ὄρους πνευματικῆς ζωῆς, εἶνε θρίαμβος ἢ εἰς τὸ ἑβδομὸν ἔτος εἰσόδος περιοδικῶν συγγράμ- ματος ἔχοντος προσέτι, ἔχοντος μάλιστα καὶ τοῦτο τὸ μειονέκτημα, νὰ λέγη γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ ζητημάτων φλεγόντων, νὰ θέτῃ καυτήριον ἐπὶ πληθῶν χαινουσῶν, ἀντὶ νὰ κήθηται μακαρίως μάρτυς σιωπη- ρός, διδάσκαλος ἄλλος, ἰατρός ἄχαρις.
καὶ τὸν θρίαμβον τοῦτον ἡ ἑβδομάς τὸν ὀφείλει εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ἐκείνην τάξιν, μετ' ἣς σήμερον τὸν συμερίζεται: εἰς τοὺς ἐννοούντας ὅπως τὸ ἔθνος ἔχει ἀνάγκην φύλων καλλιεργούντων τὰ γράμματα καὶ προσπαθούντων διὰ παντός μέσου νὰ εὐρύ- νωσι τοὺς κύκλους τῶν ἐργατῶν τῶν. Εἰς

τοὺς ἐννοούντας ὅποιον ἡ δημιουργικὴ φι- λολογία ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀνατρο- φῆς καὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν· εἰς τοὺς ἐν- νοούντας διὰ πόσης κόνεως κατεκάλυψαν τὰ μεγάλα κοινωνικὰ ζητήματα οἱ ἀδιάκοποι καὶ ἀκόλαστοι πολιτικὴ ἀγῶνες, πόσων δὲ νέων ἀγῶνων ἀπαιτεῖται ἢ ἀνασῦστασις πρὸς ἀποκάλυψιν καὶ θεραπείαν τῶν κοινο- νικῶν ἀναγκῶν· εἰς τοὺς ἐννοούντας, ὅτι ἡ ἱστορία εἶνε τὸ κυριώτερον τῶν μαθημάτων καὶ τὸ σωτηριώδεστον μάλιστα, ὅταν ἀν- τικαστῇ μαθήματα ἄλλα ἐπιβλαβῆ, γεν- νῶντα τὸν ἥθλον τῆς ἀπογοητεύσεως μα- ρασμόν· εἰς τοὺς ἐννοούντας τέλος ὅτι διὰ νὰ ἐκδιδῶνται καλὰ ἔργα, — ὅταν δὲν ὑπάρ- χωσι προπαγάνδαι ἐξοδούσαι δι' αὐτὰ, ὅπως ἀλλαχοῦ — ἀπαιτεῖται ἡ ἠθικὴ καὶ ὕλική αὐτῶν ὑποστήριξις.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ 1884, καθ' ἃς ἡ ἑβδομάς εἶδε τὸ φῶς ὑπὸ τὴν ἐθνικὴν καὶ πεφωτισμένην διεύθυνσιν τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, μέχρι τοῦ προηγουμένου φύλλου, βεβλῆως δὲν ἐβλάδι- ζεν ἐπὶ ρόδων πάντοτε ὅτι μὲν ἡ ὁδὸς ἦτο ἀνάτης καὶ δυσπρόσιτος, ὅτι δὲ καταφερῆς καὶ ὀλισθηρὰ καὶ ἄλλοτε πάλιν πλήρης λάκ- κων, ἐντὸς τῶν ὁποίων μετὰ θλίψεως ἐβλεπε καταπιπτούσας ἑκατοντάδας νεοφύτων συν- ἀδελφῶν. Ἀυτὴ ὁμως πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς, εὐθὺ ἀποβλέπουσα, διήλθε τὸ ἐπικίνδυ- νον φθινόπωρον, καθ' ὃ πίπτουσι τὰ φύλλα, διήλθε τοὺς χειμῶνας καὶ ἦδη ἰσχύον ἔχουσα τὴν ἀγάπην τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, ἐλπίζει νὰ εἶνε διαρκὲς τὸ ἔαρ τῆς, τὴν ἐλπίδα τῆς βασιζέουσα οὐχὶ ἐπὶ σχεδίων τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ παρελθόντος, ἐφ' ὧν, — ἃς τῇ ἐπιτραπῇ ἢ αὐταρέσκεια αὐτῆ — φιλοστόργως ρίπτει τὸ βλέμμα φυλλομε- τροῦσα τοὺς ἐξ πλουσίους, εἰς ὕψι καὶ πλή- ρη ζωῆς περιεχόμενα, τόμους τῆς.
Δὲν ἐβλάδιζεν ἐπὶ ρόδων πάντοτε ἔμπομεν μικρὰ ἐπιζήγησις δὲν εἶνε περιττὴ.
Ἐν πρώτοις ὑπέστη πολιτικῆς καταδιώ- ξεις πλειστάκις ἐκδιωχθεῖσα ἐκ τοῦ ὁμοῦ κράτους καὶ ἐν ἐποχῇ μάλιστα, καθ' ἣν ἡ εἰσόδος ἦτο ἐπιτετραμμένη καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πολιτικῆς ἐφημερίδας. Ἐρωτήσαντες τὸν λόγον πρό τιος, ὅτι διηρχόμεθα ἐκ με- γάλῃς τῆς Ἀνατολῆς πόλεως, ἠκούσαμεν παρὰ διαπρεπούς Τουρκοῦ ὑπαλλήλου, τὰ εἰρη: «Αἱ ἐφημερίδες σας δὲν ὠφελοῦσι πέν- τοτε τοὺς Γραικοὺς· ὑπάρχουσι μάλιστα καὶ περιστάσεις, καθ' ἃς τοὺς βλάπτουσι καὶ τοῦτο . . . τοῦτο δὲν εἶνε ἀσύμφορον. Σεις ὁμως δημοσιεύετε ἱστορικὰ πράγματα, τὰ ὅποια βλάπτουν ἡμᾶς. Ἄν δὲν τὰ ἐδημοσιεύετε. . . » Ἡ ὑκαριστήσαμεν βαθέως λυπημένοι δι' ὅσα ἠκούσαμεν καὶ ἀντὶ πάσης συνθηκολο- γήσεως ἐζητήσαμεν παρὰ βυρα διὰ νὰ εἰσαρ-

χώμεθα, ὅπου μᾶς ἐκλείον τὰς θύρας.
Πρὸς τοὺς ἐκ τῆς ὁμοῦ ἀποκλεισμοὺς συνηγωνίζοντο ἐγγῶροι καταδιώκται. Ἡ- μέραν τινὰ πρὸς διείξι, ἐδέχθημεν ἱκανὰ φύλλα ἐξ Ἀθηνῶν ἑκαστον μετὰ τῆς ἡί- στα ἀβροῆς σημειώσεως: Ἐπιστρέφεται ὡς ἀπαράδεκτον τοῦ λοιποῦ. Ἐξετάσαντες ἐμά- θομεν τὴν αἰτίαν. Ἐπρόκειτο, διότι ὑπεστη- ρίζαμεν τὴν κατάρτησιν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν; Διότι διὰ ψευδοῦς εἰδή- σεως ἐζητήσαμεν νὰ ὠφελῆθῶμεν ἐκ τῆς ὑ- περτιμήσεως τοῦ χρυσοῦ; Διότι ἐδημοσιεύ- σαμεν ἔργον τι ἀνήθικον; Οὐδὲν ἐξ ὧν τούτων ἐπρόκειτο ἀπλούστατα, διότι εἶγο- μεν ἐγείρη σφοδρὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ γαλ- λικοῦ ἐκείνου βωδεβὶλ κηδόμενοι τῆς σεμνό- τητος τῶν θυγατέρων αὐτῶν τῶν ἐπιστρο- φῶν !!
Ἐκίστη καυτηρίασις κοινωνικῆς πληγῆς γενομένη διὰ τῆς ἑβδομάδος, φύλλον, τοὺς λόγους τοῦ ὁποίου ἀδὲν ἔπαιρνον εἰς τὸ ἀ- στέιον, ἐχάριζε βεβαίως εἰς ἡμᾶς δέκα φί- λους, ἀλλὰ καὶ ἕνα τοῦλάχιστον ἐχθρόν. Οἱ δέκα φίλοι ἀξίζουσιν ἑκατομμύρια, κἄ- ποτε ὁμως λησμονοῦσιν· ἀλλ' ὁ εἰς ἐχθρὸς οὐδέποτε λησμονεῖ τὸ ράπισμα, ὅπερ ἐδέχθη καὶ τὸ πληροῖ, δι' οὐλοῦδήποτε τρόπου δυ- νηθῆ. . . .

Τὴν μικρὰν ταύτην οἰκογενειακὴν συν- διάλεξιν ἐφυλάσσομεν νὰ ποιήσωμεν μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἑβδομάδος, ἐπὶ τῇ ἐναρξί τοῦ ἑβδομοῦ αὐτῆς ἔτους, ἦν θεω- ρούντες ὡς ζηλευτὸν σταθμὸν καὶ ἀφρητῆραν εὐοίωνον, ἐορτάζομεν, βλέπετε, καὶ διὰ λόγου πανηγυρικοῦ, οὕτως εἰπεῖν, δι' ἀμφοτέρους. Ὁ μυστικὸς πνευματικὸς δεσμός, ὁ συνδέων τοὺς συνεργάτας ἡμῶν καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἔργων τῶν, εὐχόμεθα ν' ἀποβαίη ὀση- μέραι ἰσχυρότερος, ἐνισχύων τὴν πρόδον καὶ διάδοσιν φύλλου, ὅπερ εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων ἀκόμη ἐν Ἑλλάδι μὴ παραδεχομένων τὴν δημοσιογραφίαν ὡς ἐπιχείρησιν!
Ἡμεῖς δὲ, ἐκ τῆς ἐπισκοπήσεως τοῦ πα- ρελθόντος, οὐ αἰ σκαί. μόνον ὡς ἐμπιστευ- τικὴ ἐκμυστήρευσις δέον νὰ θεωρηθῶσιν, ἀ- ρουόμενοι νῆας δυνάμεις, μετὰ θάρρους ἐξα- κολουθοῦμεν τὸ ἔργον ἡμῶν, εὐχόμενοι τα- χέως ν' ἀνατελειῶσιν ἡμέραι, καθ' ἃς τῆς πατρίδος ἡ ἐνότης καὶ τῆς κοινωνίας ἡ ὑ- γεία τόσον νὰ εἶνε ἐντελεῖς, ὥστε οὐδε τίς συνοφροσύσεως νὰ διαυλακοῖ τὰ μέταπα τῶν φιλοπατρίδων, οὐδέ λόγοι ὀξύλοιοι νὰ ἐξέρχονται τῶν στομάτων τῶν πλείον.
Τότε καὶ ἡ ἑβδομάς ἀπορρίπτουσα τὰς γραφίδας ἐκείνας, δι' ὧν κάποτε χάρασσε ἐπιτιμήσεις καὶ παρὰ πῶν μικρὰ, θὰ προμη- θευθῆ ροδίην μόνον μελάνην καὶ διὰ πτε- ρῶν μαλακῶν θὰ γράφῃ ἐπὶ νίκεια καὶ ὕ- μνους, τερπνὰς αἰωνίως καὶ εὐθύμους ἀφη-

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Αἱ κυρίες

ΑΘΗΝΑ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΑΡΚΟΥ, ΑΡΙΑΔΝΗ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Οἱ κύριοι

- ΑΒΟΥΡΗΣ Α. Α.
- ΑΔΡΑΚΤΑΣ Γ. Κ.
- ΑΛΒΑΝΑΣ Φ.
- ΑΔΕΞΑΚΗΣ ΕΠ.
- ΑΣΙΟΥΤΗΣ Π. Α.
- ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ Μ. Δ.
- ΑΣΠΙΟΣ ΕΙΡ.
- ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ Δ.
- ΓΟΥΔΙΜΗΣ Ν. Κ.
- ΔΑΔΛΑΠΟΡΤΑΣ Σ. Γ.
- ΔΑΜΠΡΑΛΗΣ Μ.
- ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ Ι. Μ.
- ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ Χ. Χ.
- ΔΟΥΖΙΝΑΣ Α. Π.
- ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ΤΡ.
- ΖΗΣΙΟΥ Κ. Γ.
- ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ Σ.
- ΚΑΖΑΖΗΣ Ν.
- ΚΑΛΑΙΒΩΚΑΣ Α.

- ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ Δ. Γ.
- ΚΑΝΑΚΑΚΗΣ Μ.
- ΚΑΝΔΗΣ Β.
- ΚΑΝΑΛΗΣ Γ. Δ.
- ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ Α. Π.
- ΚΑΠΡΑΛΟΣ Δ. Κ.
- ΚΑΡΑΛΗΣ ΑΔ.
- ΚΑΣΤΡΩΜΕΝΟΣ Π.
- ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ Κ. Δ.
- ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΑΡΙΣΤ. Ν.
- ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Α. Γ.
- ΛΙΒΑΝΟΣ Κ. Ζ.
- ΜΑΡΑΝΟΣ Ι.
- ΜΑΡΓΑΡΗΣ Δ. Ι.
- ΜΑΡΙΝΟΣ Θ.
- ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ Σ.
- ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ Γ.
- ΠΑΔΑΜΑΣ Κ.
- ΠΑΝΑΣ Π.

- ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΑΧ.
- ΠΕΡΔΙΚΙΔΗΣ Α. Κ.
- ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ Π. Ν.
- ΠΟΛΕΜΗΣ Ι.
- ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ ΑΡ.
- ΣΑΚΕΛΛΙΩΝ Ι.
- ΣΚΟΚΟΣ Κ. Φ.
- ΣΚΟΡΔΑΛΗΣ Β.
- ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΗΣ
- ΣΠΑΘΗΣ Ν. Κ.
- ΣΤΑΗΣ Δ.
- ΣΤΑΘΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Π. Ν.
- ΤΣΑΡΜΑΚΛΗΣ Α.
- ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. Δ.
- ΦΑΚΥΡΗΣ Γ. Ε.
- ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ Ι.
- ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ Χ.
- ΧΩΝΟΣ Σ.
- ΨΙΔΑΚΗΣ Β.

καὶ Ἡ. Ἀρμόδίου

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

(Εκείων)

I

Ο κ. Γιούκος έγκαιροστάθη πρό τριετίας εν Αθήναις μετά της συζύγου του κυρίας Έρατοϋς, αφού επί μακρόν διέτριψεν έμπορευόμενος εν Τεργέστη και συλλέγων φιορνια χάριν της άνέτου εν τή πατρίδι του διαβιώσεως.

Είνα άπτεκνος και κατοικει εις την ιδιοκτητον οικίαν του εν οδω Αγγέλιου, ήτις κ' όλας τας προσπαθείας της κ. Γιούκου παρά τή δημοτικη άρχη φέρει έπι των νότων το άνάρμοστον όνομα της. Τοϋτο εν τούτοις δεν παρεκώλυσε μέχρι τουδε τους πολλούς εν Αθήναις νέους φίλους του όμογενικού ζεύγους, να δέχονται άνελλιπώς τας συχνάς προσκλήσεις του μη άποβαλόντος έτι τας ευρωπαϊκάς εξεις κ. Γιούκου και να εύρίσκωσι την κατοικίαν του λίαν εύαρον. Αι Αθήναι εύρίσκονται εις τας παραμονάς των γάμων του Διαδόχου και το πάλιν εινε άνω κάτω. Ο χασάς υπερειρημήθη των δε ζαρκάθαικων ή τρέχουσα άξια, λόγω των πολλών πρασιών άφίδων, εινε άνυπολόγιστος. Οι οδοστρωτήρες ώρύνονται άνα τας οδούς, πάντες δ' έλπίζουσιν, ότι οι άναμενόμενοι έπίσημοι ζένοι κυριολεκτικώς θα θαμβωθώσιν εν τή πρωτεύουση, άν ιδίως φυσήση άραιφνης πουνέτας κατά τας ήμέρας των έορτών.

Αι Έπαρχιαί και ή Ανατολή απέστειλαν εκτός των δημάρχων και των αντιπροσώπων των ελληνικών κοινοτήτων σμήνος φυσιογνωμιών, ών οι κάτοχοι άπορασίσαντες τοϋτοϋ ταξείδιου, έλογάριασαν χωρίς τους ζενοδόχους, οίτινες δεν ηκούθησαν να μεγαλώσωσι μόνον τὰ ζενοδοχεϊά των κατ' όνομα, άλλ' απέδωκαν αληθινόν μεγαλειον και εις τας τιμάς, διότι εινε άνθρωποι φιλόξενοι και γνωρίζουσιν, ότι αι μεγαλήτεροι τιμαί έσύμφερε ν' αποδοθώσιν εις τους ζένους.

Εν τή τοιαύτη λοιπόν άσυνήθει κινήσει της πόλεως, ο κ. Γιούκος έμνήστη ήμερών αρχαίων και άπρομελετήτως διήρχετο τας οδούς εν χαρᾷ και άνελογίζετο την κυκλοφορίαν του χρήματος, ότε παρετήρησεν άγγελον εξερχόμενον έμπορικου τινος καταστήματος της οδου Έρμου. Χάρην διασαφήσεως σπεύδομεν να δηλώσωμεν, ότι ο εν λόγω άγγελος ήτο θήλυς, τουθ' όπερ λυει έσως και το άπ' αιώνων ύφιστάμενον ζήτημα περί του γένους ή της άγνεύας των άγγέλων. Η φυσιογνωμία της άγγέλου τῷ έπάνη γνωστή και έγενε περιέργου να μάθη τίς ήτο, τοσούτῳ μάλλον, καθόσον ένόμισεν, ότι και ή κυρία κατείχετο υπό της αϋτης άθώας περιεργείας. Έπειδή δε αι συμπτώσεις δεν λείπουν εν παρομοίαις περιστάσει, το ριπίδιον της άγνώστου έπιπτε μετ' όλίγον πρό της άφίδος της Πλατείας του Συντάγματος, ο δε κ. Γιούκος εύρίσκετο εύθους πλησίον της μικρᾷς ταύτης έναερίου γεφύρας της μετά της άγνώστου γνωριμίας του, ότε φει! χείρ άλλη έλαβεν αϋτό.

Την άγνωστον δεν παρηκολούθει μόνος ο κ. Γιούκος κατ' εκείνας τας στιγμάς.

Γίνεται μικρά άνταλλαγή βλεμμάτων άγρίων μεταξύ των δύο άνδρών.

Ο κ. Γιούκος ειγεν ένιοτε ίπποτικᾷ τινος ιδιότητος: ή άγνωστος άπομακρύνεται ταχέως, οι δε δύο κύριοι άνταλλάσσουσι τὰ έπισκεπτήριά των!

Άρα τεκταινεται μονομαχία!

II

Εν οίς ζώμεν χρόνοις, δεν εινε τόσον χρήσιμον να εινε τίς τίμιος άνθρωπος, όσον να μη εινε, άρκει μόνον να ίσχυρίζηται, ότι εινε τέκνον του πεδίου της τιμής και ότι κατ' ακολουθίαν ή τιμή εινε μάχη του. Ούτως έχόντων των πραγμάτων οι μάρτυρες μονομαχίας καθίστανται εκ των χρησιμωτάτων σιευών, τὰ όποια πρέπει να ώσι πρόχειρα προς πλήρωσιν των συχνάκις παρουσιαζόμενων τοιούτων κοινωνικών άναγκών εις πάντα πολίτην. Και μάρτυρες δεν λείπουν εις Αθήνας, όπου υπάρχουν εξ επαγγέλματος τοιοϋτοι, δηλοϋντες την ιδιότητά των και ένώπιον δικαστηρίου έτι και ύπογράφοντες τὰ τρυφερά προς τους φίλους των γράματα «ο δια βίου μάρτυρας εις». Άλλ' όπως εν πάση σχεδόν άποδεικτική διαδικασία υπάρχουν και ψευδομάρτυρες, ούτω και εν ταις αθηναϊκάς μονομαχίαις οι ψευδομάρτυρες έχουν το δικαίωμα της προβαδίσεως.

Το βέβαιον εινε, ότι παρ' ήμιν οι αληθεις μάρτυρες εινε, οι από χρηστοϋ του συνειδότος μονομαχοϋντες, οίτινες εν φ' χρόνῳ το αίμά των δεν εινε περιουσία του δημοσίου ή τοιλάχιστον δημοτική, έμπιστευόνται την διαχειρίσιν του εις άμφιβόλου ποιότητος λογιστάς.

Υπό τοιούτους λυπηρούς όρους ο αξιόλογος κ. Γιούκος εκάλεσε δύο εκ των πολλών παρ' εαυτῷ γευμασιάζωντων φίλων του, ών ο εις στρατιωτικός, και τοίς ενεχείρισε την τιμήν του και το έπισκεπτήριον του άρπαγος του ριπίδιου, κ. Rafolio, όστις ως βραδύτερον άνεκαλύφθη ειχε κομισθῆ τελευταίον εκ Σμύρνης και κατῴκει εις το ζενοδοχεϊον.

Ο κ. Rafolio λεβαντινος την πατρίδα και άμέμπτου εξωτερικού, εξέφραζε τὰ αιτιήματα του εις διαφόρους Ευρωπαϊκάς και Άσιατικάς διαλέκτους και εξέπεμπεν από της κορμιδοδόχου του έσδόν ταινιών ποικιλοχρόων εις ένδειξιν της παγκοσμίου σημασίας του.

Μη νομίζη τις όμως, ότι ο ήμετερος Τεργεσταίος ήτο άμοιρος των όπλων, αφού πρό χρόνου πολλού έχρημάτισε λογίαις του ίππικού, το όποσον έγκατέλιπε λιποτακτήσας, όπως λάβη μέρος εις τον τελευταίον ύπερ άνεξαρτησίας πόλεμον των Ιταλών, εν ή εποχή ή Έλλάς και ή Ιταλία ελογίζοντο ως due sorelle. Κκι ειχε: άνηρτημένα εν τῷ τοίχῳ του δωματίου του πιστόλια και φιορέττα, τὰ όποια από μακροϋ δεί ειχεν έγγίσει.

III

Οι μάρτυρες του κ. Γιούκου, μόλις έλαβον την πληρηξουσιότητά του, απήλθον εις πρώτην συνάντησιν του κ. Rafolio, ο δε πελάτης των έπίστρεψεν εις τὰ ίδια, ίνα έ-

ναμείνη εν προσποιητῇ ήρεμείᾳ το άποθησόμενον.

Ο στρατιωτικός μάρτυς, ως εικός, ήτο χαρρακτικῶς ατιθίσου και ένοει να ένισχύση την ζένην αιμορραγίαν χάριν του επαγγέλματος. Ο άλλος τούναντιον ειγεν άποφασιν να συμβιβάζη ει δυνατόν τὰ πράγματα, αφού ή μόνη διακινδυνεύουσα τιμή, ήτο ή τιμή του ριπίδιου της άγνώστου.

Ο κ. Rafolio τους έδέχθη ευμενέστατα, εξέφρασε την λύπην του αξιοπρεπώς, τοίς ειπεν ότι ήλθεν εις Αθήνας: χάριν των έορτών και χωρίς να έπιδείξη ειδικότητα περι την χρῆσιν των όπλων, έδήλωσεν ότι έπέθυμε λύσιν ήρεμον.

Ως ήτο έτόμενον ο στρατιωτικός μάρτυς του κ. Γιούκου, άπέναντι της τοιαύτης λαμπρᾷς συμπεριφοράς του αντίπαλου, έγνω να θρασυνθῆ και μετεχειρίσθη ύφος βλοσυρόν, τή συμπράξει των άδικως άγρίων μυστάκων του. Μίτην διεμαρτυρήθη ο έτερος μάρτυς: ή άσθενής φωνή του έπνίγη εν τῷ ορμαθῷ των περι τιμῆς θεωριών του στρατιωτικού και ούτως ο κ. Rafolio δυσφορών ώνώμασε δύο συνταξείδιώτας του μάρτυρας, εις ους άνεθηκε την έντολήν να όρίσωσι τὰ της μονομαχίας, εν συμφωνήσει προς τους δύο άλλους.

IV

Η νύξ ειχεν ήδη προχωρήσει, ο δε κ. Γιούκος, αφού μάτην άνέμενε μέχρι της δεκάτης την άπάντησιν των μαρτύρων του, εξήλθε χάριν μικροϋ περιπτῶτος, ως ειπεν εις την κ. Έρατῶ, ήτις δαντελλόφωτος και δήλ χάρης, ήτοιμίζετο να κατακλιθῆ.

Μόλις εξήλθε της οικίας του ο κ. Γιούκος άπαντᾷ τον ύπνρέτην του στρατιωτικού μάρτυρος, όστις τῷ ενεχείρησε την εξῆς έπιστολήν του κυρίου του.

«Φίλτατε,

«Η ύπόθεσις έτακτοποιήθη. Αϋριον την κέβδωμην πρηνίην κτυπήσθε με ζήφος. Θα περάσωμεν μετά του Μπουκούτα να σε πᾶρωμεν εις τας εξήμιση και τὰ λέγομεν εν εκτάσει. Έτοιμάσου.

Ο σός

Τσίγκος»

— Λαμπρά έτακτοποιήθη τῷ όντι, κύριε Τσίγκε! Άκούς εκεί! άνεράζειν ο μονομάχος της αϋριον, και σύννοος έπροχώρησε χωρίς να γνωρίζη ποϋ. Έπλανήθη περί την ώραν και κατάκοπος διηυθύνθη προς την οικίαν του, όπως γράψη μίαν-δύο άπαραιτήτους έπιστολάς δια πᾶν ένδεχόμενον, εν γένει δε παρασκευασθῆ δια την αυριανήν μονομαχίαν. Ο κοιτών του παρέκειτο τῷ δωματίῳ της συζύγου του, έπρόσεξε δε εισερχόμενος να μη κάμη ταραχήν και την εξυπνήσῃ.

V

Είχεν ήδη τελειώσει τας έπιστολάς του και εκάπνιζε σκεπτόμενος, ότι αίφνης τῷ επήλθεν ή ιδέα να ξεκρεμάση από του τοίχου εν των φιορέττων, χάριν μικρᾷς άσκήσιως. Καί τῶνόντι μετ' όλίγον ήρχισε να προβάλη και να πλήττη δια της κεκαλυμμένης άκρας του φιορέττου, τον προς το δω-

μάτιον της συζύγου του τοίχον, κάμων διαφόρους ξιφισμούς και προσπαθῶν να ένθυμηθῆ παλαιόν τινα ιδία ασφαλέστατον κατά την ιταλικήν σχολήν.

Ενῶ όμως κατεγίνετο εις διαφόρους τετάρτας και έκτας μένων ευχαριστημένος από τον εαυτόν του, διότι δεν απέμαθε την άγαπητήν του άσκησιν, ήκουσε φωνήν. Τον εκάλει εκ του άλλου δωματίου ή κ. Έρατῶ ζητοϋσα εξηγήσεις περί των επανειλημμένων κτύπων επί του τοίχου, ους θορυβηθείς ο κ. Γιούκος έδικαιολόγησεν εκ του προχείρου, άλλ' άτυχώς. Είνα συνήθον, ότι ή άσκησις διεκόπη, άντ' αϋτης δε ήρξετο συζυγικός διάλογος, με γλύκας, με τρυφερότητας, με περισσοτέρας από δύο άρνήσεις, και εν τούτοις καμμίαν άναθρώσκουσαν κατάφασιν και επί τελους με εν τελευταίον:

— Κοιμήσου, δια να κοιμηθῶ και εγώ.

VI

Αν το ζήφος του κ. Γιούκου διεπέρα τον τοίχον και έπληττε κατάκαρδα την κ. Έρατῶ, ο πόνος της θα ήτο όλιγώτερος εκείνου, τον όποσον τῷ έπροζένησεν ο δια λόγων τελευταίος ξιφισμός του!

— Κοιμήσου... αφού δεν νυστάζω και αφού γνωρίζεις, ότι άργότερα θα κοιμηθῶ... Τί έχεις απόψε; Ουδέμια άπάντησις από του δωματίου του κ. Γιούκου, όστις ειχεν άρχιση περιπάτων επάνω κάτω, με χειρονομίας.

— Άλλά, Γιάγκο, σου έφεραν ένα γράμμα, ενῶ έλειπες: το έβαλαν εις το κομποντινῶ. επαναλαμβάνει ή Έρατῶ μετά γλυκείας δυνάμεως.

— Γράμμα; Α! να το! Ευχαριστῶ.

Ο κ. Γιούκος εύρίσκει πράγματι την έπιστολήν, ήν άναγινώσκει ως εξῆς:

«Αξιότιμε κύριε,

«Ο εις των μαρτύρων σας αγαπᾶ το αίμα και έπιμένει να κτυπηθῶμεν. Έγώ δεν έπιθυμῶ δια τόσῳ μικράν άφορμήν να κάμη κακήν χρῆσιν της τέχνης μου, αφού μάλιστα πρό είκοσιν ήμερών έσχον το άτύχημα να φονεύσω τον αντίπαλόν μου εν παρομοίᾳ συναντήσι. Είμαι έτοιμος να σᾶς δώσω πᾶσαν ειρηνικήν ικανοποίησιν, το ριπίδιον και την διεύθυνσιν της άγνώστου.

«Όπως ήμετερος
«Rafolio».

— Αϋτην έννοῶ τακτοποιήσιν: όχι την ιδιήν σου κ. Τσίγκε: ειπεν ο κ. Γιούκος μετά την δευτέραν άνάγνωσιν της έπιστολής και εισήλασεν εις το δωματίον της συζύγου του, όπως τῷ αναπτύξη, ότι ο άριστος τρόπος του μονομαχεϊν εινε ο άνευ μαρτύρων, οσάκις οι αντίπαλοι συγενοϋνται τόσον καλῶς.

Ούτω και ή παρούσα μονομαχία, όπως αι πλείοται, έληξε δια γευματος εις βάρος του κ. Γιούκου και απέδειχθη άπαξ, ότι οι μονομαχοϋντες εινε οι μάλλον μακρόβιοι των θνητῶν.

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΠΟΥΣΚΙΝ
MOZART ΚΑΙ ΣΑΛΙΕΡΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Δωματίον)

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Τὸ λέγουν ὅλοι: δεν ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν ἀλήθεια. Ἀλλὰ καὶ ὑψηλότερα εἶν' ἀγνωστον εἶν ὑπάρχει. Δι' ἐμέ, τοσοῦτο μάλλον εἶνε τοῦτο φανερόν, ὅσον καὶ μία κλίμαξ μουσικῆς ἀπλῆ. Ἐκ γενετῆς τὴν μουσικὴν ἠγάπησα. Ἦμην μικρὸν παιδίον, ὅταν ὑψηλὰ τοῦ παλαίου ναοῦ μαζ' ἦξι τ' ὄργανον: ἐγὼ δὲ ἠκρωμῆν μετὰ προσοχῆς καὶ δάκρυα ἠδέα καὶ ἀκούσια ἀπὸ τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν μου ἔρρεον. Πρῶτῳ πάσαν τένην ἐγκατέλιπον. Αἱ ἐπιστήμαι, ζένοι πρὸς τὴν μουσικὴν, μοι ἦσαν ἀδιάφοροι: μ' ἀπειθεῖαν, καὶ τύπον ἀπεσκήρτησα παραδοθεῖς τῇ μουσικῇ καὶ μόνῃ. Βῆμα δύσκολον τὸ πρῶτον, καὶ ἀνιάρᾳ ἡ ἀπαρχῆ.

Παντοίας δυσχερείας κατενίκησα. Ἐθέμην ὑποπόδιον τῇ μουσικῇ τῆς τέχνης τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἐγεῖνα τεχνίτης: τοῖς δακτύλοις μου προσέδωκα ζῆρᾳν εὐκινήσιαν καὶ ὑπακοὴν καὶ εἰς τὸ οὐς ἀριθεῖαν. Τὴν μουσικὴν ἀναταμών, τοὺς φθόγγους τῆς ἐνέκρωσα. Καὶ εἰς ἀγέθους ἄρμονίαν ἤλπισα. Τὸ θράσος: ἔσχον τότε νὰ παραδοθῶ, εἰς μέθην ὄνειροπολήσεων τερπνῶν, καὶ ἤρχισα συνθέτων, ἀλλ' ἐν τῷ κρυπτῷ, ἐν ἡρεμείᾳ, μὴ τολμῶν νὰ φαντασθῶ, ἀκόμη περὶ δόξης. Ὅμως συνεχῶς εἰς δῶμα ἔρριμον ἡμέρας δύο-τρεῖς καθήμενος, καὶ ὑπνον καὶ καλὴν τροφὴν τελείως λησμονῶν, καὶ αἰσθανόμενος ἐκστάσεις θεσπεσίας κ' ἐνθουσιασμόν, τοὺς κόπους μου κατέκαιον καὶ ἔβλεπον τοὺς φθόγγους, τὰς ιδέας, ἃς ἐγέννησα, πυρπολουμένας καὶ με ἐλαφρὸν καπνὸν νὰ ἀφανίζωνται. Τί λέγω; Ὅταν Γλύκῃ ὁ μέγας ἀνέφανῃ καὶ ἀπεκάλυψεν ἡμῖν καινὰ μυστήρια—καὶ ἀληθῶς βαθεῖα καὶ θαυμάσια μυστήρια— τὰ πάντα δεν ἀφῆκα, ὅ,τι πρότερον ἠγάπησα τοσοῦτον καὶ ἐπίστευον θερμῶς, καὶ μετὰ θάρρους ἠκολούθησα αὐτόν καρτερικῶς, καθὼς ὁ πλανηθεὶς κ' εἰς ἄλλον δρόμον βαινῶν, ἐν ὑπέδειξαν τυχαίαι διαβάται; Δι' ἐπιμονῆς συντόνῳ, εἰς βαθμίδα τέλος ὑψηλὴν τῆς τέχνης τῆς ἀπειρου νὰ ἀνυψωθῶ κατάρθωσα. Ἡ δόξα μ' ἐμειδίασεν.

Εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τὴν ἠχῶ τῶν ἔργων μου εὐρήκα. Ἦμην εὐτυχῆς: Ἀπῆλαυον ἠσυχῶς τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας μου: πρὸς δὲ τῶν κόπων καὶ ἐπιτυχίαν τῶν φίλων μου καὶ ἐν τῇ θεῇ τέχνῃ συναδέλφων μου. Οὐχί! ποτέ! οὐδέποτε ἐγνωρίσα τὸν φθόνον! Οὐδέ ὅταν τῶν Παρισινῶν

τὰ ὦτα ὁ Πιτσίνης κατεμάγειεν, ἀλλ' οὐδέ ὅταν κατὰ πρῶτον ἤκουσα τοὺς φθόγγους τῆς Ἰφιγενείας τοὺς γλυκεῖς καὶ θεῖους. Τίς διὰ τὸν ὑπερήφανον Σαλιέρην, θὰ τολμήσῃ νὰ εἰπῇ ποτε, ὅτι ὑπῆρξε φθονερός, καὶ ἄθλιος, ὑπὸ ἀνθρώπων ὅφρι καταπατηθεὶς καὶ ζῶν, τὴν ἄμμον καὶ τὴν κόνιν ἀσθενῶς νὰ λείξη; Α, οὐδεὶς, οὐδεὶς! Πλὴν σήμερον, ὦ! σήμερον, τὸ λέγω, εἶμαι φθονερός! Φθονῶ βαθεῖως καὶ σκληρῶς. — Ὡ οὐρανέ! τίς ἡ δικαιοσύνη, ὅταν τ' ἄγιον τὸ δῶρον, ὅταν ἡ ἀθάνατος ἀκτίς, ἡ μεγαλοφυΐα, δεν ἀμοιβεῖται, ἀντὶ τοσοῦτων μόχθων, ἔρωτος θερμοῦ, καὶ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως μακρᾶς ἀλλὰ περιουζᾶζεται ἡ κεφαλὴ ἑνὸς ἀσώτου καὶ ἀργοῦ;... Μοζάρτ, Μοζάρτ!

(Εἰσερχεται ὁ Μοζάρτ).

MOZART

Α, ἄ! τὸν εἶδες; καὶ ἐγὼ ποῦ ἤθελον με μίαν ἀστείότητ' ἀπροσδόκητον νὰ σὲ φιλεύσω.

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Σὺ εἶδῶ;! καὶ πρὸ πολλοῦ;

MOZART

Αὐτὴν τὴν ὥραν. Ἦλλον καὶ σοὶ ἔφερον ὅπως σοὶ δεῖξω κατὶ θεον, πλὴν, ἀλλὰ, πρὸ τοῦ ζενοδοχεῖου διερχόμενος βιολίον ἤκουσα... Σαλιέρη, φίλε μου, οὐδέποτε αὐτοῦ γελοιοῦδέστερον θὰ ἤκουσα, πιστεύω;... εἰς βιολιστῆς τυφλὸς εἰς τὸ ζενοδοχεῖον ἐπαίξει τὸ «voix che parole». Ὡ! θαυμάσιον! Νὰ κρατηθῶ δεν ἠδυνήθην κ' ἔφερον εἰδῶ τὸν βιολιστὴν καὶ με τὴν τέχνην του θὰ σὲ φιλεύσω. Εἰσεθε!

(Εἰσερχεται ὁ βιολιστὴς μετὰ τοῦ βιολίου του)

Ἐκ τοῦ Μοζάρτ

νὰ παίξῃς κατὶ! (Ὁ γέρον παίξει σκοπὸν ἐκ τοῦ Δου-Ζουέν, ὁ Μοζάρτ γελᾷ).

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Τί; Γελᾷς; Καὶ δύνασα ἀκόμη νὰ γελᾷς;

MOZART

Καὶ εἶνε δυνατόν καὶ σὺ νὰ μὴ γελᾷς, Σαλιέρη, φίλε μου;

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Οὐχί, δεν θὰ γελᾶσω, ὅταν ἄθλιος χρωματιστῆς σπιλὸν τὴν ἀθάνατον τοῦ Ραφαὴλ Μωδῶν: ὄχι, δεν γελῶ, ὅπταν μουσάρδς ἀγύρτης παραδῶν τὸν Ἀλιγέρην ἀτιμάζει. — Πῆγαινε, ὦ γέρον.

MOZART

Στάσου, στάσου! εἰς ὕγιαν μου νὰ πῆς λάθε.

(Ὁ γέρον ἀπέχεται).

Σὺ, Σαλιέρη, σήμερον

διάθεσιν δεν ἔχεις... ἔρχομαι ἄλλοτε...

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Καὶ τί μοι ἔφερες, ὦ φίλτατε Μοζάρτ; Μικρὸν τι πρᾶγμα... τίποτε... Πρὸ ἡμερῶν

τὴν νύκτα ἀύπνια μὲ κατέλαβε, καὶ δύο-τρὴς ἰδέαι εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἤλθον. Σήμερον συνέθεσα αὐτάς. Ν' ἀκούσω ἐπιθύμουν καὶ τὴν γνώμην σου. Ἀλλὰ σὺ σήμερον δὲν σκέπτεσαι ἐμέ.

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Μοζάρτ, Μοζάρτ! καί ποτε δὲν σὲ σκέπτομαι; Ἀκούω, κἀθῆσε.

ΜΟΖΑΡΤ (παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον)

Φαντάσθητι τίνα...

ἐμὲ—νεώτερον ὀλίγον—κ' ἐλαφρῶς μὲ καλλονὴν τίνα νὰ ἐρωτεύωμαι ἢ καὶ μὲ φίλους, οἷος σὺ, νὰ εὐθυμῶ. Ὅποια τέρψις... Ἐξάρνα, ἐν φάντασμα τοῦ τάφου... σκότος μαῦρον ἀπροσδόκητον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον... Ἀλλὰ ἀκούσον.

(Παίζει).

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Μὲ τὰς ἰδέας ταύτας ἤλθες πρὸς ἐμὲ, κ' εἰς τὸ ζηνδογεῖον ἐσταμάτησας τὸν βιολιστὴν ν' ἀκούσῃς τὸν ἀόμματον! Θεὸς μου! εἰς ἀνάξιον σκότου, Μοζάρτ.

ΜΟΖΑΡΤ

Λοιπὸν, πῶς σοὶ ἐφάνη;

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Εἶν' ἐξαισιόν!

Ὅποιοι βάθος, τολμηρότης, ἐπαρεῖς! Θεὸς εἶσαι, Μοζάρτ, ἀλλ' ὅμως τ' ἀγνοεῖς ἐγὼ γνωρίζω, ναί, ἐγὼ.

ΜΟΖΑΡΤ

Ἀλήθεια;

Πᾶ! Ἴσως... ἴσως..., ἀλλὰ ἡ θεότης μου λιμώττει.

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Ἀκούσον, συγγευματιζόμεν ὁμοῦ εἰς τὸ ζηνδογεῖον σήμερον τοῦ Χρυσοῦ λέοντος;

ΜΟΖΑΡΤ

Καλῶς μετὰ χαρᾶς.

Ἀλλὰ νὰ τρέξω μέχρι τῆς οἰκίας μου νὰ μὴ μὲ περιμένῃ καὶ ἡ σύζυγος.

(Ἀπέρχεται).

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Ἦπαγε, Μοζάρτ, σ' ἀναμένω, κύτταξε. Οὐχί, δὲν δύναμαι τὸ πεπρωμένον μου νὰ ἀποφύγω. Ναί, πρὸς ἀναχαίτισιν αὐτοῦ, ἐγὼ ἐτάχθην—πάντες ἄλλως τε ἐχάθημεν οἱ ἱερεῖς καὶ ὀπαδοὶ τῆς μουσικῆς, ὦ, ναί! οὐχί μόνος ἐγὼ μετὰ τῆς κόψου δόξης μου... Ὁφέλεια ὅποια θὰ προκύψῃ εἰς ἡμᾶς, ἀν ζῆ ὁ Μοζάρτ καὶ εἰς νέα ὕψη ἀναβῆ;

Τὴν τέχνην μήπως θ' ἀνοψώσῃ δι' αὐτοῦ; οὐχί! αὐτὴ θὰ πέσῃ πάλιν, ἀν αὐτὸς ἐκλείψῃ. Μὴ ἀφίη τὸν διδάχον; Τί ὀφείλει; Οὐδέν. Ὡς ἄλλο Χέρουβεϊμ, τοῦ παραδείσου ἄμαξα μᾶς ἔφερε, μᾶς ἐψάλε, καί, διεγείρων εἰς ἡμᾶς ἀπέρτους πόθους: εἰς τὰ τέκνα τοῦ χοῦ, τὰς πτέρυγας ἐκτείνει... Αἶ, περὺγισον λοιπὸν! καὶ ὅσῳ ὅσῳ τὸ ταχύτερον τοσοῦτῳ καὶ καλλίτερον. Ἴδου αὐτὸ τὸ τελευταῖον δῶρον τῆς Ἰζώρας μου, αὐτὸ τὸ δηλητήριον. Δεκαοκτῶ

τὸ φέρω ἔτη—καὶ συχνὰ ὁ βίος μου πληγὴ κατέστη ἐκτος ἀνυπόφορος: συχνάκις παρὰ τὴν ἰδίαν τράπεζαν συγγευματίαι ὁ ἐχθρὸς μου μετ' ἐμοῦ ἀμέριμος οὐδέποτε εἰς τοῦ πειρασμοῦ τὸν ψῆθρον ὑπέκυψα, ἀν καὶ διελθὸς ἐγὼ δὲν εἶμαι, καίτοι τὸ ἀδίκημα βαθέως τὸ αἰσθάνομαι, καὶ τὴν ζωὴν πολὺ ὀλίγον ἀγαπῶ. Πλὴν πάντοτε ἐβράχυννα: Ὅποσον μ' ἐβασάνιζεν ἡ δίψα τοῦ θανάτου! Θὰ ἀπέθνησκον, αὐτὸ τὸ ἤξευρον: ἀλλ' ἴσως ἡ ζωὴ μοὶ φέρῃ δῶρα νέα, ἀπροσδόκητα, καὶ ἴσως μὲ ἐπισκεφθῇ ἡ ἔκστασις καὶ ἡ πρὸς μουσουργίαν θεῖα ἐμπνευσις, ὁ νέος ἴσως ἄιδεν συνθέσῃ τι τὸ ἐξοχόν—καὶ ἐπωφεληθῶ αὐτοῦ... Μετὰ τοῦ μιστοῦ μου ξένου συνδειπνῶν τὸν ἐχθιστον ἐχθρὸν μου ἴσως εὕρισκον καὶ ἴσως ἡ μεγαλειότης προσβολὴ ἐνέσκηπτεν ἐξ ὕψους ἀλαζονικῶ.

Ἐπὶ ματαίῳ τότε δὲν θ' ἀπωλεσθῆς, ὦ δῶρον τῆς Ἰζώρας. Εἶχον δικαίον! καὶ τέλος πάντων τὸν ἐχθρὸν μου εὕρηκα, καὶ ὁ ἄιδεν ὁ νέος μὲ ἐμέθισε μὲ θεοπιστῶν ἔκστασιν! Τώρα καιρὸς... ὦ δῶρον τῆς ἀγάπης, εἰς τὸ κύπελλον τὸ τῆς φιλίας σήμερα μετέβηθι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἰδιαιτέρα αἰθουσα ἐν τῷ ζηνδογεῖῳ. Κλειδοκύμβαλον).

ΜΟΖΑΡΤ καὶ ΣΑΛΙΕΡΗΣ (παρὰ τὴν τράπεζαν).

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Πῶς, σκυθρωπὸν σὲ βλέπω σήμερον;

ΜΟΖΑΡΤ

Ἐμέ;

διόλου!

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Ἴσως κἄτι σὲ ἠνώχλησε, Μοζάρτ. Τὸ δειπνῶν εἶνε ἀξιόλογον, ὁ οἶνος ἀριστος, ἀλλ' ὅμως σὺ σιγᾶς, συνοφρουοῦσαι.

ΜΟΖΑΡΤ

Σοὶ ὁμολογῶ λοιπὸν.

Πῶς ἡ Νεκρώσιμος ἀκολουθία μου μ' ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν φοβεράν.

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Ἄ! Ἄ! Καὶ ποτε, ὦ φίλε, τὸ συνέθεσας;

ΜΟΖΑΡΤ

Πρὸ εἴκοσ' ἡμερῶν. Ἀλλὰ παράδοξον... δὲν σοὶ τὸ εἶπον;

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Ὅχι.

ΜΟΖΑΡΤ

Ἀκούσε λοιπὸν:

Πρὸ εἴκοσ' ἡμερῶν εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀρχὴ ἐπέστρεψα. Μοὶ εἶπον—κίποιος ὅτι μετέβη καὶ μ' ἐζήτησε. Πρὸς τί; οὐκ οἶδα. Ὀλην δὲ τὴν νύκτα κατὰ νοῦν, τίς ἦτο, ἐσκεπτόμην, καὶ τί ἤθελε;

Καὶ ἤλθε πάλιν οὗτος τὴν ἐπαύριον, ἀλλὰ δὲν μὲ ἐπρόφρασε καὶ ἔφυγε. Τὴν τρίτην—μὲ τὸ τέκνον μου ἐπαίζομεν,

ὄτε προσῆλθον αἴφνης καὶ μ' ἐκάλεσαν. Ἐξῆλθον. Ἄνθρωπός τις μελανειμόνων, μὲ σεβασμὸν ὑποκλιθεῖς, παρηγγεῖλε Νεκρώσιμον νὰ γράψω κ' ἔφυγεν. Ἐγὼ ἐνῶ ἐκάθησα καὶ γράφω—ἐκτοτε ὁ μαῦρος ἄνθρωπός μου δὲν μ' ἐζήτησε, κ' ἐχάρην διὰ τοῦτο: ν' ἀποχωρισθῶ τοῦ ἔργου μου, πολλὴν θὰ ἐδοκίμαζα τὴν λύπην, ἀν καὶ πρὸ πολλοῦ τὸ ἔργον μου ἐξ ὀλοκλήρου ἦτο ἐτοιμὸν... Ἀλλὰ ἐγὼ ἐν τούτοις...

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Τί;

ΜΟΖΑΡΤ

Ἐγὼ ἐντρέπομαι, σὲ βεβαιῶ...

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Πλὴν διατί;

ΜΟΖΑΡΤ

Ἀνάπαυσιν δὲν ἔχω ἐξ αὐτοῦ τοῦ μελανειμόνου ἀνθρώπου: νύκτα καὶ ἡμέραν πανταχοῦ μ' ἀκολουθεῖ, ὡς ἡ σκιά, διώκων με.

Ἴδου καὶ τώρα, μεθ' ἡμῶν μοὶ φαίνεται νὰ κἀθῆται.

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Ἄρκει! τί φόβος παιδικός! Τὴν σκέψιν ταύτην τὴν κενὴν διάλυσον.

Ὁ Μπωμαρσὲ μοὶ εἶπε: «Σαλιέρη μου, ἀν σκέψῃς μελανά σοὶ ἔρχονται ποτα, φιάλην καμπανίτου ἐκωμάτισον, ἢ... ἢ αὐτοῦ Φιγαρώ τοὺς γύμους» διάβασε.

ΜΟΖΑΡΤ

Ὁ Μπωμαρσὲ σοὶ ἦτο φίλος προσφιλῆς καὶ δι' αὐτὸν συνέθεσας τὸ ἀριστον ἐκεῖνο ἔργον, τὸν Ταράρ. Ἄ, ναί, ἐκεῖ ὑπάρχει μέρος τι... ζεῖποτε ἐγὼ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅταν εὐτυχῶ...

Λὰ λὰ λὰ λὰ... Σαλιέρη, εἶνε ἀληθὲς πῶς τάχα κάποιον ἐδηλητήρησας;

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Ἀδύνατον, νομιζῶ: δι' ἐπάγγελμα τοιοῦτον, ὦ, γελοῖος θὰ καθίστατο

ΜΟΖΑΡΤ

Καὶ εἶνε μεγαλοφυῆς, ὡς σὺ. Ἀλλὰ ἡ μεγαλοφυία καὶ τὸ κακούργειν, νομιζῶ, εἶνε ὅλως ἀσυμβίβαστα.

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Νομιζεις;

(Ἦρκει τὸ δηλητήριον εἰς τὸ κύπελλον τοῦ Μοζάρτ)

Πι.

Μοζάρτ

Πῶς ὑπὲρ τοῦ δεσμοῦ τοῦ ἀψευδοῦς κ' ἐκλάμπρου τοῦ συνδέοντος Σαλιέρην καὶ Μοζάρτ, τοῦ μέλους τοῦ σινοῦς καὶ ἀρμονίας. (πίνει)

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Στάσου!... στάσου! ἔπιες;!... Χωρὶς ἐμέ;!

ΜΟΖΑΡΤ (ἀπορρίπτει τὸ χειρῶμα κτρον ἐπὶ τῆς τραπέζης)

Ἄρκουτως ἔπιον, ἀρκει. (Κάθεται παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον)

Καὶ ἦδη τὴν Νεκρώσιμόν μου ἀκούσον. (παίζει) Τί; κλαίεις;

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Κλαίω. Ναί! τὰ δάκρυα αὐτὰ εἰσι τὰ πρῶτά μου. Καὶ πόνον κ' ἠδονὴν αἰσθάνομαι: ὡς εἰ βαρὺ τι ἐπραξα καθήκον, ὡσεὶ μάχιμα χειρουργικὴ τὸ μέλος μου τὸ πάσχον μοὶ ἀπέκοψεν!

Ὡ φίλε μου Μοζάρτ, ἔς αὐτὰ τὰ δάκρυα μὴ διδεις προσοχὴν. Ἐξακολούθησον καὶ σπεῦσον ἐτι, τὴν ψυχὴν μου πλήρωσον μὲ ἤχους...

ΜΟΖΑΡΤ

Εἶθε πάντες νὰ ἠσθάναντο τὴν δύναμιν τῆς ἀρμονίας! Ἄλλ' οὐχί: Περὶ τῶν ταπεινῶν τοῦ βίου ἀναγκῶν οὐδεὶς θὰ ἐμερίμνα τότε, ναί, οὐδαίς. Τὰς ἐλευθέρως τέχνας θὰ ἠσπάζοντο οἱ πάντες. Δὲν εἶν' ἀληθές; Ἀλλὰ ἐγὼ... καλὰ δὲν εἶμαι σήμερον. Αἰσθάνομαι βαρὺ, βαρὺ τὸ στήθος καὶ τὴν κεφαλὴν. Νὰ κοιμηθῶ πηγάσας, χαίρει.

ΣΑΛΙΕΡΗΣ

Στὸ καλόν. (Μόνος)

Πολὺ θὰ κοιμηθῆς. Ἄλλ' ἔχει δικαίον, ὅτι δὲν εἶμαι μεγαλοφυῆς ἐγὼ; «Ἡ μεγαλοφυία καὶ τὸ κακούργειν εἰσιν, ὡς λέγει, ἀσυμβίβαστα» ψευδές! Καὶ ὁ Βουοναρτόττις;... Ἡ τοῦ ἀρμονοῦ καὶ ἀμαθοῦς λαοῦ διάδοσις ἐστίν, καὶ δὲν ὑπῆρξε δι' ὀφελὸς οὐδέποτε, ὁ μέγας τοῦ Βατικανοῦ δημιουργός;

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ).

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΥΓΙΝΑ

Ἐύγησε. Ἐύγησε, ἀγάπη μου, Γλυκογαράζι ἢ αὐγοῦλα, Τὰ γουλιὰ χύρον εὐσομὴ Μαγευτικὴ προη!

Διαμάντια σπέρνει ἀμέτρητα Σ'τὰ γιοσμιὰ ἢ δροσοῦλα, Ἡ φρούς ὀλη ἐντύθηκε Νιφιάτικη στολή.

Ἐύγησε ξυλάνα ἀγάπη μου Τόση γλυκειὰ μαγιά, Πῶς γύρει ἐμπρὸς σ'τὰ μᾶτιά μου Κε' ὁ οὐρανὸς κι' ἡ γῆ.

Λίς καὶ φουάλε ἀδιάκοπα Σ'τὴ δολιὰ μὸν καρδιά, Πῶς ὀλη ἡ πλάσι εἶν' ἔρημη, Ὅτιαι κοιμᾶσαι ἐοῦ.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

Ἡ ΜΠΕΦΑΝΑ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

(Ἀηδῶδες ἐν τῇ ἀυτικῇ Εὐρώπῃ θεήγησις)

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστερός, ὅστις ἐξ Ἀνατολῶν ὠδήγησε τοὺς τρεῖς σοφωτάτους τῆς Ἀνατολῆς Μάγους πρὸς τὸ ἐν τῇ φάτνῃ τοῦ σπηλαιῶ τῆς Βηθλεὲμ γεννηθῆν βρέφος, ἢ εἰς οἶνον μεταποίησις τοῦ ὕδατος κατὰ τὸν ἐν Κονᾷ γάμον καὶ ἢ ἐν τῷ Ἰορ-

δάνῃ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ, εἰσι, κατὰ τοὺς Δυτικούς, τὰ τρία τῆς Ἰερᾶς Γραφῆς γεγονότα, ἀτίνα ἀναμνησκῆται ἡμῖν ἡ σημερινὴ ἑορτῆ.

Ἡ ἑορτῆ τῶν Θεοφανείων α' Ἐπιφάνεια (Epifania) κατὰ τοὺς Δυτικούς ἐκ τῆς ἡμετέρας λέξεως καλουμένη καὶ προσέτι α' Ἡμέρα τῶν Βασιλέων», (Jour des Rois), κατὰ τινὰς τῶν μὴ χριστιανικῶς φρονούντων, δὲν εἶνε, ἢ ἡ ἐπανάληψις τῶν παρὰ τοῖς ἔθνεσιν ἑορτῶν διὰ τὴν ἐξέγερσιν τῆς ἀναρχικαίας ἐκ τοῦ χειμῶνος φύσεως. Καὶ οἱ μὲν ἐν τῇ παιδικῇ ἀναπαράστασει τῆς Βεφανα ἱκαναβλέπουσι τοὺς παλαιούς Ρωμαίους τρέποντας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Δημοκρατίας εἰς φυγὴν τὸν Λάσιον καὶ τραχὺν Μαμουρίον Οὐπέριον, προσωποποίησιν τοῦ οὐ πρὸ πολλοῦ παρελθόντος ἔτους. Οἱ δὲ ἐν τοῖς ἐξ Ἀνατολῆς, τῆς χώρας τοῦ Ἠλίου, προσελθούσι Μάγους δοξάζουσιν, ὅτι βλέπουσιν ἐπιναλαμβανόμενον τὸ αὐτὸ ἀστρονομικὸν σύμβολον καὶ ἐκ τούτου λαμβάνουσιν ἀφορμὴν, ἵνα σπουδάσωσι τὰς ὁμοιότητας τῶν θρησκευμάτων καὶ τῶν ἀναναθεῶσιν δημῶδων δεισιδαιμονιῶν.

Σοβαρὰ εἶνε ὅτιαι ἡ περιεχομένη ἔννοια ἐν τῇ διηγήσει τῶν τριῶν τῆς Ἀνατολῆς Βασιλέων, οἵτινες πλοῦστοι καὶ ἰσχυροὶ γονυπετοῦσι προσφέροντες δῶρα πρὸ τῶν παιδῶν βρέφους τεχθέντος ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκ πτωχῆς καὶ ἀσημοῦ μητρὸς καὶ υἱοῦ ταπεινοῦ, ὡς οἱ πολλοὶ μετὰ ταῦτα ἐδόξαζον, τέκτονας.

Ἡ μαρτῆ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ λυτρωτοῦ τῶν δυστυχῶν καὶ ἀποστόλου τῆς ἀγάπης, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας διαγράφεται ἀπὸ τοῦ λίανου αὐτοῦ πολλῶ ἐτι λαμπροτέρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς βασιλικῆς μεγαλοπρεπειᾶς τῶν τριῶν Μάγων Γασπάρ, Μελχιώρ καὶ Βαλθάσαρ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων διηγήσεων, τὰς ὁποίας ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἐπλασε περὶ τῆς Μπεφάνας, ὑπάρχει τις ὑπερέχουσα τῶν ἄλλων διὰ τὴν μελαγχολίαν καὶ γάριν, ἣν ἀποπνέει.

Ἡ Μπεφάνα ἦτο νεῖνις ὠραία, ὡς ἡ λαμπροτέρα ἀκτίς τοῦ ἡλίου: αἱ παρειαὶ αὐτῆς ὑπερέβαινον κατὰ τὴν καλλονὴν τῆς χροιάς τὰ ὠραιότερα καὶ εὐσμοτέρα ρόδα, ἢ κόμη αὐτῆς ὑπερέβαινε κατὰ τὴν στιλπνότητα τὸν καθαρῶτερον χρυσόν. Πάντες οἱ βλέποντες αὐτὴν κατεθέλοντο καὶ κατεμαγεύοντο ἀπὸ τοῦ ἐξαισιῶν κάλλους τῆς.

Ἐξελθούσα ἡμέραν τιὰ τοῦ Μαΐου εἰς λιμῶνα πλησίον τοῦ χωρίου, ὅπου ἐγεννήθη ἵνα δρέψῃ ἄνθη, ἀτινα ὑπερηγάπα, καίτοι αὐτὴ οὕσα ἀνθηρότερα καὶ δροσερότερα τῶν ὠραιότερων καὶ εὐσμοτέρων ἀνθῶν, συννητήθη μετὰ τινος Μοίρας, ἣτις πρὸς στιγμὴν μείνασα ἐκθαμβος πρὸ τοῦ κάλλους αὐτῆς τῆ εἶπε:

—Ὡ, πῶσον εἶσαι ὠραία, καλὴ μου

Ἡ Μπεφάνα, ἐκ παραφθορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως Ἐπιφάνεια, καλεῖται παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς μορμολυκίον τι φέρον ράκη, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων κατασκευάζουσι τὰ παιδία καὶ γύναια χάριν παιδιᾶς καὶ θέτουσιν εἰς τὰ παρθένα τῶν οἰκίων.

κόρη! Πῶσον μοὶ ἀρέσειεις! Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω ἕνα υἱὸν τόσον ὠραῖον, ὅσον καὶ σὺ, θέλεις νὰ σοὶ τὸν δῶσω εἰς σύζυγον;

Λαμπρὸν μεδίαμα εὐχαριστήσεως καὶ χαρᾶς ἐπέλαμψεν ἐπὶ τοῦ ὠραίου προσώπου τῆς νεάνιδος ἀκούσασίς τοὺς διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς ἐπαίνους τῆς Μοίρας: σὺνάμα δὲ αἰσθημα ὑπερηφανείας διεδέχθη τὸ μεδίαμα ἐκεῖνο, ὅπερ κατέστησεν αὐτὴν ἐπαυγοτέραν ἐτι, ἀν τοῦτο ἦτο δυνατόν. Ἀλλὰ τίς θὰ μεμψῆ διὰ τὸ αἰσθημα τοῦτο τὴν ἀτυχῆ νεάνίδα, ἀφοῦ εἶνε τοσοῦτον εἰς τὰς θυγατέρας τῆς προμήτορος ἡμῶν φυσικόν; Τίς ἢ καλὴ, ἣτις δὲν ἀρέσεται καὶ δὲν μειδᾷ ἐκ χαρᾶς διὰ τὸν θαυμασμόν, ἐν ἐμπνέει τὸ κάλλος τῆς;

—Σιωπᾶς καὶ δὲν ἀποκρίνεσαι; ὑπέλαβεν ἡ Μοῖρα, ἢ δυσπιστεῖς ἄρα εἰς τοὺς λόγους μου; Καὶ ταῦτα εἰπούσα μὲ κίνησιν τῆς δεξιᾶς τῆς προσεκέλασε τὸν υἱὸν αὐτῆς, ἵνα ἐμφανισθῇ καὶ τὸν ἴδῃ ἡ νεά.

Ἦτο τῷ ὄντι ὠραιότατος: ἀλλ' ἡ Μπεφάνα δὲν ἔμενεν εὐχαριστημένη.

—Ἐγὼ, ἀπάντησε μετὰ τινος ὑπερηφανείας, θέλω ὡς σύζυγον ἕνα βασιλόπουλον, τὸ ὅποιον νὰ ἐξουσιάζῃ πολλὰς καὶ πολυανθρώπους πόλεις καὶ νὰ ἔχῃ ἐκατὸν παλάτια: ἐγὼ εἶμαι ὠραία, ὠραιότατη, καὶ δὲν ζητῶ ἄλλο, ἢ νὰ γίνω πλουσία, πλουσιώτατη καὶ ἰσχυροτάτη βασίλισσα!

Ἡ Μοῖρα παρετήρησεν αὐτὴν αὐστηρῶς καὶ διὰ μικρᾶς ράβδου, τὴν ὅποιαν ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν, ἤγγισε τὴν Μπεφάνα εἰς τοὺς ὄμους.

—Ἐν, δύο, τρία! Εἶσαι ὠραία καὶ νεά; Γεῖνου ἄσχημη καὶ γρατα!

Καὶ πᾶραυτὰ ἡ δύσμοιρος μετεμορφώθη εἰς ἀσχημοτάτην γρατάν.

Ὡ! ποία τρομερὰ συμφορὰ! Ἀφῆνω τὰς τρυφεράς καὶ εὐαισθητοῦς καρδίας τῶν ἀναγνωστῶν μου, αἵτινες, πιστεύω, ὅτι αἰπλίστασι τοῦλάχιστον, ἀν ὄχι ἄρασαι—εἶνε τόσον ὠραία, ὅσον καὶ ἡ τάλαινα Μπεφάνα, νὰ αἰσθηθῶσι τὴν ρηκικάρδιον αὐτῆς θλίψιν ἐπὶ τῇ αἰφνιδιωτάτῃ καὶ ὀδυνηροτάτῃ ἐκεῖνῃ μεταμορφώσει.

Ἐμεινε κατ' ἀρχὰς ἐκπληκτος, ἀκίνητος ὡς ἀπολιθωθεῖσα! Ὅτε δὲ ἔρριψε βλέμμα τι ἐπὶ τοῦ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς διαρρέοντος διαυγαστάτου ρυακίου καὶ ἐν τῷ κινήτῳ κατόπτρῳ του εἶδε τὴν μορφήν τῆς, ἔρρηξε κραυγὴν ὀδύνης, ἀπελπισίας! Εἶτα ἐκλαυσεν ἢ δυστυχῆς ἐκχύνουσα ἀφθονα φλογερότατα, κατακλιόν

είς πάντας, να μεταμρφωθῆ αἰφνης ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς γραιδίον ἐρρυτιδωμένον καὶ κυρτόν. Ἐπὶ τέλους, λέγω, συγκινηθεῖσα κάπως ἡ Μοῖρα καὶ λυπηθεῖσα αὐτήν, τῆ εἶπε :

— Ἔστω! Ὡς εἰ συγχωρήσω, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρφ τούτῳ: νὰ εὐρῆς καὶ νὰ μοὶ φέρῃς ἐν παιδίον ὠραιότερον τοῦ ἰδικοῦ μου. . . . Τότε μόνον θὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν προτέραν νεότητα καὶ τὴν θαυμασίαν καλλονὴν σου. . .

Καὶ ἔκτοτε πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου ἡ δυστυχὴς Μπερὰνα κατὰ πᾶν νέον ἔτος, τὴν νύκτα τῶν Θεοφανείων καταβαίνει διὰ τῶν καπνοδοχῶν τῶν ἐστῶν καὶ ἡμέρα, ἀκροποδηεῖ, ἐπισκέπτεται κοιμώμενα τὰ ἐν πύλαις ταῖς Χριστιανικαῖς οἰκίαις ὑπάρχοντα παιδιά καὶ φέρουσα αὐτοῖς γλυκίσματα καὶ παιγνιδάκια — μιμουμένη κατὰ τοῦτο, καὶ ἐξ ἀνάγκης, τὸν καλὸν μας Ἄγιον Βασίλειον, τὸν τοσοῦτον ἀγαπητὸν καὶ σεβαστὸν ἅγιον, οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς μικροὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μεγάλους παίδας τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ πλεῖστον τοῦ ἡμετ. Ἑλλην. ἔθνους — προσβλέπει τὰ προσωπάκια τῶν μετὰ προσοχῆς μεγίστης, ἵνα εὐρῆ κανὲν ὑπερβαῖον κατὰ τὸ κάλλος τὸν υἱὸν τῆς Μοίρας, καὶ ἀναθεματίζει ὁσάκις ἐνθυμεῖται τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν, ὑπερρηφανευομένη διὰ τὰ πολλὰ θέληγτρό της, δὲν ἀπέφασκε νὰ εἶπῃ τὸ καὶ καὶ νὰ τὸν λάβῃ ὡς σύζυγον, —διότι μεθ' ὅλας τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰ τόσα δῶρά της δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη ἡ ἀτυχὴς νὰ εὐρῆ ἐν, τὸ ὅποιον νὰ φανῆ εἰς τὴν σκληρὰν Μοῖραν ὠραιότερον τοῦ ἰδικοῦ της!

Ἄλλ' ὃ κακαὶ καὶ φιλόστοργοί μου Μητέρες, αἱ ὁποῖαι θ' ἀναγνώσῃτε τὸ ἄτεχον τοῦτο διήγημα, θ' μοὶ ἐπιτρέψῃτε τόρα νὰ σὰς κάμω μίαν ἐρώτησιν: — Βεβαίως, θὰ μ' εἴπητε, ἐλπίζω.

Λοιπὸν ἡ ἐρώτησίς μου εἶνε αὕτη. — Τίς ἐξ ὑμῶν δύναται ποτε νὰ εὐρῆ, ἢ νὰ ἴδῃ ἕτερον βρέφος, ἢ παιδίον, ὠραιότερον τοῦ ἰδικοῦ σας;

Τάλαινα Μπερὰνα! Ἡ Μοῖρα εἶνε μήτηρ! Καὶ ἐνὸς εἶνε μήτηρ, οὐδέποτε θὰ εὐρῆς παιδίον ὠραιότερον τοῦ υἱοῦ της! Καὶ σὺ θὰ ἐξακολούθῃς νὰ καταβαίνῃς κατὰ πᾶσαν τῶν Θεοφανείων νύκτα διὰ τῶν καπνοδοχῶν τῶν Χριστιανικῶν οἰκιῶν, εἰς μὲν τὴν ἐπισκεπτομένη καὶ φιλοδοροῦσα τὰ τέκνα τῶν ἐν αὐταῖς οἰκουσῶν, αἵτινες θὰ θέτουσι μετ' αὐτῶν τὴν ἄχαριν καὶ ἄσχημον παράστασιν σου ἐπὶ τῶν παραθύρων τῶν κατὰ πᾶν ἔτος καὶ κατὰ πᾶσαν τοιαύτην σεπτὴν καὶ χαρμύσνον ἡμέραν, καθ' ἣν ἅπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος θὰ ἑορτάζῃ τὰ Θεοφάνεια!

ΕΒΑΝ. ΑΛΕΞΑΚΗΣ

GEORGES DURUY

EN ARMONIA

(Μυθεστορία) (Συνέχεια).

Ἀδελφόν.

Μετὰ ταῦτα μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν κοιτώνα της, ὃν δὲν ἐγγυρῶζον ἔτι. Ἡμῶν δὲ εἰς

τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης μου τρέλλας: εἰς-ερχόμενος, παρ' ὀλίγον νὰ γονυπετήσω. Ἀναμφιβόλως τὸ πρόσωπόν μου προεδιδέ τι ἐκ τῆς ταραχῆς, ὅφ' ἧς κατελήφθη αἰφνῆ-δῶς, διότι μὲ ἠρώτησε, τί ἔχω.

— Δὲν ἐννοεῖτε, ἀπῆντησα, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην σὰς ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν;

Μετὰ γλυκυτάτης φωνῆς μοὶ εἶπε.

— Ναί, τὸ αἰσθάνομαι ἀληθῶς, εἰσθε καλὸ παιδί. . .

Εἶτα δὲ μετὰ ζωηρότητος ἐξηκολούθησε:

— Δὲν ἔχει χάριν τὸ δωμάτιόν μου; Τε-λεῖα τάξις ἐπικρατεῖ ἐν τῷ θαλάμῳ τούτῳ;

κατ' ἐμὲ, ἢ τάξις πρὸς τὴν συμμετρίαν καὶ τὸ ὁμοίμορφον, ἐπιδεικνύεται πλεῖστον τοῦ δέοντος; ἕκαστον ἀντικείμενον κατέχει τὴν θέσιν του: οὐδὲ μικρὸν τι τεμάχιον ταινίας ἢ ὑφάσματος, οὐδὲ μία κλωστή μαλλίου ἢ μετὰξὺς εὐρίσκειται ἐδῶ ἢ ἐκεῖ ἐκ τῆς ὑπερ-βολικῆς καθαριότητος τοῦ ἔδαφος στίλβει: οἱ τοῖχοι εἶνε γυμνοὶ: τὸ σύνολον μοὶ ἐφάνη καθαρόν, ἀλλὰ καὶ ψυχρὸν ὅπως δῆποτε.

Ἐξέφρασα τὴν ἀπορίαν μου ἐπὶ τῇ ἐλλεί-ψει καὶ τοῦ ἐλαχίστου τῶν μικρῶν ἐκείνων πραγμάτων, τῶν τόσων ἀρεστῶν εἰς τὰς νεανίδας μικροτεχνιμάτων, δι' ὧν πληροῦ-σι τὰς τραπέζας τῶν, ἄτινα ἐφαρμοζοῦσιν, ἀναρτῶσιν εἰς τὰ παράθυρα, τὰς θύρας, τοὺς τοίχους, πανταχοῦ τέλος. . .

Εἰς τοῦτο ἡ Κλαίρη μοὶ ἀπῆντησεν, ὅτι ἀπηχθάνετο τὴν ἀταξίαν. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆ εἶπω, ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἀταξία ἔχει ἐνίοτε τὴν χάριν της, ὅταν παρουσιάζηται μετὰ τινος ἁρμονίας, ὅταν θέτωμεν ἐν αὐτῇ κῆτι ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὅπως ἡ μαμὰ. Καθ' ἣν στιγμήν παρετήρουν, ὅτι οὐδεμία κλειδίς ἐφάνετο ἐπὶ τῶν στιλβόντων ἐκείνων ἐπι-πλων, ἄτινα ὁμοιάζουσιν ὡς νέα ἐντέλως καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἀν-τικείμενον φαίνεται — ἡ Κλαίρη ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὸν δέμα κλειδῶν καὶ ἤνοιξε τὸ γραφεῖόν της:

— Ἐδῶ θέτω, εἶπε, τὴν ἰδιαιτέραν μου μικρὰν περιουσίαν ἔχω ν' ἀποσπάσω τοκο-μερίδι τῆς. Πρὶν ἔλθῃτε ἀύριον νὰ μοὶ τὰ ἐξαργυρώσῃτε παρὰ τῷ Ροτσίλδ. . .

Εἶδον χάρτην κυανοῦ, ροδόχρου, κίτρινον καὶ πλῆσιον αὐτοῦ δέσμην τετραδίων, τὰ τε-τράδια της ὡς μαθητριάς. Μοὶ προέτεινε νὰ τὰ παρατηρήσω, ἐνῶ ἐκείνη θὰ κατεγίνετο εἰς τὰ τοκομερίδι τῆς: «Θὰ ἴδῃτε, προσέ-θηκε γελῶσα, ὅτι οὐδενὸς ἐφείσθησαν, ὅπως καταστήσωσιν εὐπαιδευτοὺ καὶ εὐλαβῆ τὴν σύζυγόν σας!». Ἐλαβον τὴν δέσμην: εὐρον συνοπτικὸς χρονολογικὸς πίνακας μὲ τὸ ὄνομα τοῦ βασιλευσέντος ἐν Σικκῆ, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας Φα-ραμόνδου, κατὰλογον λέξεων, δυσκόλου ὀρ-θογραφίας, χάρτην τῆς Παλαιστίνης, μὲ τὸ ὀδοπορικὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ κατὰ τὴν φυγὴν του εἰς Αἴγυπτον, ἐκθέσεις ἀέκκλη-σιαστικῆς ἐκπαιδευσεως κτλ.

Ἔσχον τὴν περιέργειαν ν' ἀναγνώσω μίαν ἐκ τῶν ἐκθέσεων τούτων, ἀναμφιβόλως γε-γραμμένην κατὰ σημειώσεις ἐκ τῆς κατηγῆ-σεως. Ὁ ἱερεὺς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε συγκρίνη τὰ ἀμαρτήματα πρὸς πολλοὺς «Γο-λιᾶθ», οἵτινες ἐπιτίθενται καθ' ἡμῶν καὶ τοὺς ὁποίους ἀδυνατοῦμεν νὰ νικήσωμεν ἄνευ τῆς

τῆς συνδρομῆς τοῦ «Δαυὶδ», ἥτοι τῆς χρι-στιανικῆς πίστεως. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ἐκ-θέσεως εἶδον ταύτην μόνην τὴν λέξιν: «Α-πάσσαι». Κάτωθεν δὲ αὐτῆς, διὰ μεγάλων ἀναποφασίστων παιδικῶν γραμμάτων ἦτο προτεθειμένον ἔτι: «Ἀπὸ τῆς σήμερον, λαμβάνω τὴν ἀπόφασιν νὰ παλαίσω μετὰ δυνάμει κατὰ τῶν Γολιάθ μου.» Ἐγέλα-σα καὶ δεικνύων αὐτῇ τὸ μέρος τοῦτο, εἶ-πον: «Ἀγαπητῆ μοὶ Κλαίρη, εἰσθε βεβαία, ὅτι ἔκτοτε ἐπαλαίσετε ἱκανῶς κατὰ τῶν Γο-λιᾶθ σας; . . .»

9 Ἰουλίου

Ἀνθοδέσμη τῶν «Γυναικῶν τῆς Ἀγο-ρᾶς», ἀνθοδέσμη τῶν ὀδοκαθαριστῶν, ἀν-θοδέσμη τοῦ προμηθευτοῦ: βροχὴ ἀνθοδε-σμῶν ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Κλαίρης! . . Ἐμ-πρός, ἀγαθώτατοι ἄνθρωποι, φέρετε τὰ ἄνθη σας, προσφέρετε πλεοτέρα ἀκόμη, οὐδέποτε θὰ ἦνε περιττά! . . «Ὀλη ἡ προ-σοχὴ αὕτη τῆς τάξεώς σας φέρει εἰς ἀγα-νάκτησιν τὴν κ. Λεκουτυριέ, ἥτις λέγει, ὅτι εὐχαριστῶς θὰ σὰς εἰδώσκην: ἐγώ, εἰς ἀνταλ-λαγὴν τῶν λευκῶν ῥόδων σὰς δίδω εἰ-κοσι φράγκα: ἐπόθουν δὲ νὰ ἦμην πλουτε-ώτερος ἵνα δυνηθῶ νὰ σὰς δίδω πλεοτέρα: σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὸ δῶρον, ὅπερ προσφέ-ρετε εἰς τὴν ἀγαπητὴν μοὶ Κλαίρη, σφίγ-γω τὰς χεῖράς σας, διότι δὲν ἔχω κακὴν ὑπερηφάνειαν, διότι ἐν τῇ καρδίᾳ μου θὰ εὐρῆτε μόνον ἀγαθότητα, ἐλεημοσύνην καὶ ἀγάπην. . . .»

II

10 Ἰουλίου

Ἰσογραφὴ τοῦ συμβολαίου. Τετρακό-σιοι προσκεκλημένοι, ὅπως παρατηρήσωσι τὴν προίκα, τὰ ὑπ' ἐμοῦ προσφερθέντα δῶρα καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἀμφοτέρω ἐξέδομεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ γάμου μας. . . . Μικρὰ συ-ζήτησις τὴν πρωΐαν μετὰ τῆς Κλαίρης, ἕνεκα τῆς σταλείσης μοὶ ὑπὸ τοῦ Καβαρῶκ ὠραιᾶς καπνοσύριγγος καὶ τῆς ὑπὸ τῆς Μάρθας κεντηθείσης καπνοθήκης. Ἡ Κλαίρη δὲν ἤθελεν, ἐγὼ δὲ ἐπέμενον, ὅπως ἐκτεθῶσι τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα, ἀρ' οὐ ἐκτίθεν-ται καὶ πάντα τ' ἄλλα.

— Ἄλλ' εἶνε γελοῖον, ἔλεγε, μίαν πίπα καὶ μίαν καπνοσακούλα!

— Ὅχι βεβαίως γελιωδέστερον, ἀπε-κρίθη, τοῦ κοχλιαρίου τῆς κ. Χ. . . ἢ τοῦ καδικίου τοῦ κ. Ω! . . .

— Ἄλλ' αὐτὰ εἶνε ἀργυρὰ! . . .

— Καὶ ἡ καπνοσύριγξ ἐξ ἀφροῦ καὶ ἡ καπνοθήκη ἐκ μετὰξης. Αὐτὰ εἶνε τὰ πολυ-τελέστερα ὑλικά δι' αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα. . . Ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ δὲν θὰ τοὺς προσβάλλω δεικνύων, ὅτι ἐντρέπομαι νὰ ἐκ-θέσω τὰ δῶρά των. . .

Ἡ Κλαίρη ὠργίσθη: ἐγὼ ἐπέμενα: ἡ-ναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἴδου διὰ ποῖον λόγον ἡ καπνοσύριγξ καὶ τὸ θυλάκιον ἐξετέ-θησαν ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης, εἰς γω-νίαν τινά, εἶνε ἀληθές, πλῆσιον εἰς μικρὸν τι μαγειρικὸν ἐργαλεῖον, προσφερθέντος ὑπὸ πτωχῆς τινος ἐξαδέλφης: δῶρον εὐτελές, ἀξίας δέκα ὀκτὼ φράγκων κατὰ τὴν κ. Λε-κουτυριέ, δῶρον, ὅπερ ἔφερεν ἐπὶ τῶν ἀρι-στοκράτικῶν χιλιῶν της μειδίαμα οἴκου! . .

Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχισαν νὰ ἔρχονται περὶ τὴν τρίτην. Μετὰ μίαν ὥραν αἱ αἰθου-σαι ἦσαν πλήρεις: Δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχει κόσμος ἔτι ἐν Παρισίῳ! Ἐκατοντάκις ἐ-παρουσιάσθη εἰς ἀγνώστους, οἵτινες μοὶ εἶπον καὶ πρὸς οὓς ἀπῆντησα τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς. Αἰσθανόμενος δέ, ὅτι καθίσταμαι καθ' ὀλοκλήρου ἀνόητος, ἀπεμακρύνθη τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ περιερρόμην δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Αἱ κυρίαί, μὲ τὰς πολυτελεῖς περιβολὰς των, κεκαλυμμένοι ἐξ ἀνθῶν, συσσυρῶν, πετρῶν, ἐφαίνοντο ὡσεὶ κατεχόμε-ναι ὑπὸ πυρετοῦ, ἀνήσυχοι ἐν τῇ στήθει, πλῆ-ρεις περιεργείας καὶ μικρᾶς κακοβουλίας ἐν τῷ βλέμματι. Τὴν τράπεζαν περιέβαλλε διπλῆ-τριπλῆ σειρά: Αἱ πρώται ἔκλινον ἔμπρός, ἵνα ἀναγνώσῃσι τὸ ὄνομα τῶν δω-ρητῶν, ὅπερ ἐκτίθεται ἐπίσης ἐπὶ μικροῦ χάρτου, ἐγγὺς τοῦ δωρηθέντος ἀντικειμένου. Αἱ ἄλλαι ἐγερόμεναι ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν των καὶ ὠθοῦσαι τὰς γείτονάς των μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπάθείας, ὡσεὶ εὐρίσκοντο ἐν ἐμπορικῇ τινὶ καταστάσει. Ἐκ τοῦ κυματώδους ἐκείνου πλήθους, ἐξήρχετο γλυ-κὺς θρούς συνθλιβομένων ὑφασμάτων, ψιθυ-ρισμὸς συνομιλιῶν χαμηλοφώνων, ἐνῶ ἀ-μυδρῶς διέκρινον ἐπαναλαμβανόμενας ἀνά-πασαν φράσιν τὰς λέξεις: «Προίξ, δῶρα». . . Εἶτα δέ, ἀβράς ἀναφωνήσεις διασαυ-ρουμένας: «Ὡραῖον! . . . Θαυμάσιον! . . . Ἐξοχόν! . . .» Ἐξεπλήσσοντο πρὸ μικρᾶς ἀ-μάξης τεσσάρων δακτύλων, μικροσκοπικοῦ ἀντικτύπου τῆς ἀμάξης, ἣν ὀκ. Μπλούμ προσ-φέρει τῇ Κλαίρῃ: ἔβουθίζον εἰς θαυμασμόν πρὸ διαφόρων ἀργυρῶν σκευῶν τῆς τραπέ-ζης. . . Ἀπὸ τοῦ ἄλλου δὲ μέρους τῆς τραπέζης ἴστατο ὀρθῶς γραμματεὺς συμ-βολαιογράφου, εἰς τὴν ἐντέλειαν ἐξυρημένος, σοβαρὸς, σκυθρωπὸς σχεδόν: ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ νεανίας οὗτος δὲν παρίστατο ἐκεῖ μόν-ον, ὅπως παρουσιάσῃ τὰ συμβολαία, ἵνα ὑ-πογράψωσιν ὑπὸ τῶν εὐγενῶν προσκεκλη-μένων, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἐπιθλήψῃ τὰ δῶρα: τίς γινώσκει τί δύναται νὰ συμβῇ. . . .

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τῆς Κλαίρης ἦτο ἀνοικτὴ: εἶδον τὸν συμπαθέστατον ἐκείνον βιαμόν, — ἐν ᾧ εἰσῆλθον τὴν προτεραίαν μετὰ τόσης εὐλαβοῦς συγκινήσεως, — τὸν εἶδον πληρούμενον ὑπὸ βλυάρου συρροῆς νεανιδῶν καὶ μαμιάδων, ἐξελθούσων ἐκεῖ, ἵνα ἐξελέγ-ξωσι τὴν προίκα, ἵνα μετρήσωσι τὰς δωδε-κάδας τῶν χειρομάκτρων, ἵνα ψηλαφήσωσι τὰς συνδόνας, τὰ προσκεφάλαια μὲ τὰς ρο-δόχρους ταινίας των. . . Ἐμκινώμην. . . Χα-μплῆ τῇ φωνῇ μοὶ ἐψιθύρισαν εἰς τὸ οὖς: Ἐρώτησέ τας, ἂν κατὰ τὴν δὲν ἐπιθυ-μοῦν νὰ ἐπιθεωρήσωσι καὶ τὰ ὑποκάμησά σου: Δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ στραφῶ νὰ ἴδω ἐρυθρὰν μακρὰν γενειάδα, εἰς ὅζῳ ἀπολήγου-σαν, δύο μέλανας ζωηροὺς ὀφθαλμούς, γυ-μνὸν ἀπέραντον μέτωπον μεγαλοφθοῦς ἢ παράφρονος ἀνδρός, ὅπως ἀναγνωρίσω τὴν σκωπτικὴν φωνὴν τοῦ Καβαρῶκ. «Λοιπὸν, ἀποψέλλεις ἤδη, παιδί μου;» μὲ ἠρώτησεν, ἐνῶ τὸ ὄζυδερκὸς βλέμμα μου ἤρεταν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Δὲν ἀπῆντησα: περιωρίσθη Δισυρόμενοι πρὸ τοῦ κυλικίου, διακρίναμεν τὸν κόμητα δὲ Σιμεῦέλ, ὅστις πλησιάζει με

ἔσφιξε τὴν χεῖρά μου μετὰ πολλῆς ἀριστο-κρατείας: ὁ εὐγενὴς οὗτος παρασημοφόρος εἶχεν ὀλίγον ἐρυθρὰν τὴν ρίνα, καὶ βεβαίως δὲν ἐγγυρῶμαι, ὅτι ἡ πνοὴ του ἦτο ἐντελῶς καθαρὰ πᾶσις πνευματώδους ὁσμῆς. Ἐπα-ρουσίασα τὸν Καβαρῶκ εἰς τὴν Κλαίρη: ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἐξήταζον ἀλλήλους, ἀν-ταλλάσσοντες συναμα ἀσμηκνούς τινὰς λέ-ξεις — μετὰ πλεοτέρας περιεργείας ἢ συμ-παθείας. Νέοι κελκήμενοι εἰσελθόντες μὲ πε-ριεργείαν ἐν τινὶ γωνίᾳ: ἐπολιορκήθη καὶ πάλιν ὑπ' ἀνθρώπων, ὧν ἐγίνωσκον ἀτελῶς ἔτι τὸ ὄνομα, ἐπνῆγην ὑπὸ χεῖμαρρον συγ-χαρητηρίων. . . . τόσον οἰκτρῶς τετριμμένων, ὥστε εὐχαρίστως ἤθελον δειρῆ τοὺς ἀπαι-νοτάς μοι ταῦτα. Ἐντῶ μετὰξὺ ὁ Καβαρῶκ ἐξηφανίζετο. Προσπάθησα νὰ τὸν προφθᾶ-σω, ἐπιθυμῶν νὰ μίθω τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ Κλαίρη τῷ προῦξήσεν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐνῶ δὲ ἀνεζήτουν αὐτόν, ἤρπασα κατὰ τύχην ἀποσπάσματα τινὰ συνδιαλέξω. Κατηγόρουν τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λεκουτυ-ριέ, τὴν Κλαίρη, τὴν ἰσθητά της, τὴν προίκα, τὰ δῶρα, τὸ κυλικεῖον, ἐμὲ. . . . Οὕτως ἐμαθον, ὅτι τὰ ἄνθη ἐφάνησαν μα-ραμμένα, τὰ ἀνδουίτες παλαιά, ὅτι ἡ μνη-στή μου εἶχεν ἐπὶ τῆς ρινὸς μικρὸν ἐξάν-θημα καὶ ὅτι ἐγὼ ἀναμυρῶσθησάς θὰ ἔπανον προῦρος τὴν κόμην μου. Μητέρες τινές, ἀς παρετήρησα πλεόν προσεκτικῶς εἰς τὰ ἀσπρόροχχα, διεμαρτύροντο κατὰ τοῦ ἀπρεπούς τῆς ἐκθέσεως τούτων. Κυρία τις ἔλεγεν ὅπισθεν τοῦ παραπέτασματος τοῦ ἀντιθέου: Ἡ μικρὰ αὕτη Κλαίρη εἶνε ἀληθῶς βλάξ. . . . μ' ὅλας τὰς ἐπακοσίας χιλιάδας φράγκων ἂς φέρει προίκα! . . . Εἶ-δον ἐν τινὶ διαδρόμῳ τοὺς ὑπηρετάς πίνον-τας τὸν καμπαγιτὴν ἐκ τῆς φιάλης. . . Ἄ! πόσον ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε ὁ κόσμος καὶ τὸ συγκινητικὸν καὶ εὐυπόληπτον ἔθιμον τῆς αὐτογραφῆς τῶν συμβολαίων! . . .»

ΙΔ

17 Ἰουλίου

Σήμερον, τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ. ἐν τινὶ μεγάλῃ αἰθούσῃ, πλήρει ἐρυθρῶν καθι-σμάτων, κεκοσμημένη μὲ μικρὰν ἐκ γύψου προτομὴν τῆς Δημοκρατίας καὶ ἀποζούση καπνοῦ, βυσσέμπορος τις, δῆμαρχος τῆς περιφερείας ἡμῶν ἐπαρουσιάσθη φέρων τὴν τρέχον ζώνην του, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ κύριος οὗτος, ἀντινὰ καταγίνεται εἰς τὰ ὑποδῆματά του, ὅπως συνιᾶζει κατ' αὐ-τὴν τὴν ὥραν, συνῆνωσεν εἰς γάμου κοινω-νίαν τὴν δεσποινίδα Κλαίρην Λεκουτυριέ μετὰ τοῦ κ. Ραυμόνδου Μπλαχέρ. Ὁ νό-μος, — οὗτινος ἡ ἐκτέλεσις δέον νὰ εἶνε ἐλεύ-θερος, ἐνεσαρκώθη ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ ζωρῷ καὶ ἀεικνήτῳ ἀνθρώπῳ, ὅπως ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἄρπῳ καὶ τῷ ὄνῳ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς μεταλήψεως.

Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν θερμότερων πιστῶν ὅ,τι δὲ ἀπέμεινεν ἐκ τῆς πίστεως τῆς νεα-ρᾶς μου ἡλικίας εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μόνῃ ἡ θλίψις, ὅτι ἀπέλασα αὐτὴν καὶ ἡ πικρὰ συναίσθησις, ὅτι οὐδέποτε θὰ τὴν ἀ-νεκτήσω ἐν τούτοις, θὰ συγκινηθῶ πολὺ πλεοτέρον, νομίζω, πρὸ τοῦ αὐριον ἐκτε-λεσθησομένου μυστηρίου, ἀρ' ὅ,τι συνεκινή-

θην ἐκ τῆς μετουσιώσεως τοῦ ἐμπορο-ὑπο-δηματοποιοῦ τούτου. Προέφερε μὲ τὴν σπουδὴν τοῦ ποθοῦντος ν' ἀπαλλαγῇ ὅσον τάχιον, ὀχληρᾶς τινος ὑποβουσίσεως, τοὺς λόγους τοὺς συνδέοντες διὰ βίου δύο ὑπάρ-ξεις: οὐδὲ ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μέχρι τέλους τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τῆς ζώνης του σοβαρότητα. Μετὰ ταῦτα, τὸ ἐστέρη-μένον παντὸς γοήτρου ὑποκειμένου, ἐμορμύ-ρισέ τι: νομίζω, κατ' ὅσον ἠνύνησα, ὅτι ἐ-χαρακτήριζε τοὺς μάρτυράς μας ὡς «δέσμην ἐπισημοτήτων». Ἐξήτῃσε τὴν ὑπογραφὴν ἡμῶν ἐν τῷ μεγάλῳ βιβλίῳ του. Τὰ πάντα εἰσὶν ἐν τάξει. . . . Εἰμεθα νυμφευμένοι. . . Ὅτε ἐξηρχόμεθα, ἡ Κλαίρη μοὶ εἶπε: «Δὲν ἐν-νοῶ τὴν καταφορὰν ὄλων τῶν γυναικῶν κατὰ τὴν ἐν τῷ δημαρχεῖῳ γάμου. . . . Εἶνε τοῦναντίον ὠραιότατοι αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ γάμοι. . . .» Ἡ κ. Λεκουτυριέ ἐπλησίασε τὴν θυγατέρα της, χαϊρετίζουσα αὐτὴν διὰ τῶν λέξεων: «Καλημέρα, κυρία βαρώνισ!

Διῆλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐν τῇ ὁδῷ Τροναί. Ἐποηθήκαμεν ἄπειρα σχέδια περὶ τῆς ἐγκαταστάσεώς μας μετὰ τῆς Κλαίρης, ἥς τὸ ἰδανικόν εἶνε αἱ αἰθουσαι: τοῦτο μ' ἐκπλήσσει οὐκ ὀλίγον. Ἄλλὰ δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ κερφῶμεν περὶ οὐδενὸς μέχρι τοῦ φθινοπώρου. . . . μέχρις ἐκείνης δὲ τῆς ἐποχῆς θὰ ταξιδεύσωμεν. Ὁ προετί-μων νὰ διελθῶμεν ἐδομάδας τινὰς εἰς Φρα-σέ, ἐνθα ἡ μαμὰ θὰ ἤρχετο μετὰ τινὰς ἡ-μέρας. . . . Ἰατρὸς τις ἐκ τῶν φίλων μου, μετὰ πολλῆς λεπτότητος μοὶ ἔδωκε νὰ ἐν-νοήσω, ὅτι ἡ κίνησις τοῦ ταξιδίου εἶνε μάλ-λον βλαβερὰ εἰς τὰς νέας συζύγους. . . . Εἶ-χον δὲ ἰδέαν τινά, προσπιλῆ ἰδέαν, νὰ τὴν φέρω ἐκεῖ, ἐν τῷ παλαιῷ μας οἴκῳ, εἰς ὃν ἡ χάρις καὶ τὸ μειδίαμά της θὰ εἶδον νέαν ζωὴν, νὰ τὴν ἀγαπῶ μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τοῦ κόσμου, ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν δένδρων μου, ἐν τῷ δροσερῷ καὶ γλυκερῷ φωλεῷ πρα-σινάδος, ἥτις ἐπροσάταυσεν ἐπὶ εἰκοσι καὶ ἐπτὰ ἔτη, τοὺς ἐρωτας ἐκείνων, εἰς οὓς ὀ-φείλω τὴν ζώνην μου. Πρέπει νὰ παραιτηθῶ τοῦ ὄνειρου τούτου: Ἡ Κλαίρη μὲ ἀφίνει νὰ ἐκλέξω μετὰξὺ Τρουβίλλης καὶ Βιάρριτσ. Ὁ ἀναχωρήσωμεν αὐριον τὴν ἐσπέραν, θὰ καταλύσωμεν δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. . . Ἄ! ὅποιον καταλευκὸν θάλαμον, θάλαμον ἀν-θοστούλιτον θὰ τῆ προσέφερον ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ περιθόλου κατ' ἐ-κείνην τὴν πρωΐαν τούτα, καὶ τὰ μελαδῆ-ματά της πρῶτας διὰ τοῦ ἡμιανοικίτου πα-ραθύρου! . . . Πῶς καταστρέφει, ἡ κακὴ, ἐν ἀγνοίᾳ της τὴν ἑορτὴν μου! . . .

Κηρυξάσας τῆς Κλαίρης, ὅτι θέλει νὰ κοιμηθῆ ἐνωρίς, ἵνα ἔχη αὐριον τὸ χρώμα φαιδρὸν, ἐγευματίασα τὴν ἔκπλην ὥραν μετ' αὐτῆς καὶ τὴν πενηθῶν μου. Τὴν ἐβδόμην ἦλθεν ὁ κ. Λεονάρδος ἵνα παραπαθῆ εἰς τελευταίαν δοκιμὴν τῆς νυμφικῆς ἐσθῆτος. Ἰπεχώρησα πρὸ τοῦ σπουδαίου τούτου ὑ-ποκειμένου. Ἄλλως ἤσανόμην ἐμαυτὸν στενοχωρημένον ἐν τῷ γελίῳ σχεδὸν προ-σώπῳ το

μούς του Ιερού και προσφιλους πλάσματος, ὅπερ γενήσεται αὐριον ἢ σύντροφος τοῦ βίου καὶ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων μου. Ἡ μεγάλη ἐλάτη ἦτο ἐντελὴς μελανὴ εἰς τὴν ρίζαν, ἀλλ' ἡ λεπτὴ κορυφὴ τῆς διεγράφετο εὐκρινῶς ἐν τῷ πορφυρῷ οὐρανῷ. Ὁ προσβαλὼν αὐτὴν κεραυνὸς κατέστρεψεν ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τοῦ γηραιοῦ δένδρου: Ἔσο εὐλογημένη θεία φλόξ, ἥτις ἐπ' ἐμοῦ διελευσά μοι ἔδωκες νέαν ζωὴν!... Ἐκαμα τὸν γύρον τοῦ οἴκου. Ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ ἐκ χλόης καθίσματος, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σατύρου, εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἠθάνθη ἰσπέραν τινὰ τὴν χεῖρα, τὴν ἀγαπητὴν χεῖρα, ἥτις θὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου, νὰ τεθῇ ὅπως τρέμουσα ἐπὶ τοῦ βραχιονίου μου καὶ ἐπαυέλαθον τῇ λατρευομένῃ ἀπουσίᾳ, ὅτι ὁ ἔρωσ μου δι' αὐτὴν ἦτο ἀθάνατος.

Ἡ σελήνη κεκρυμμένη ὅπισθεν νέφους, ἐνέπλησε διὰ μιᾶς τὸν ὄριζοντα δι' ἀχρῶν φωτός, ἡ δὲ πεδιάς, ἐξ ἧς ἀνεδίδοντο ἐλαφροὶ ἀτμοί, μοι ἐφάνη παρομοίᾳ πρὸς λίμνην περιβάλλομένην ὑπὸ μελανοῦ δάσους. Οἱ βράτχοι τοῦ πίδακος ἤρχισαν θορυβῶδως νὰ κοιλῶσιν οἱ τῆς ἀσθενείας ἀπὸ πόντων αὐτοῖς μακρόθεν δι' ἀσθενέστερων κοσμημάτων. Ἡσθονόμην ἄρρητον συγκίνησιν παρατηρῶν τὰς προσφιλεῖς μοι ταύτας εἰκόνας, ἀκούων τοὺς ἔδω-ἐκεῖ ἀγαπητοὺς μοι ἐκείνους θορυβούς, ἐν τῇ ἡμερίᾳ τῆς νυκτός καὶ τῶν ἀγρῶν.... Ὅτε ἐσιθλήθον εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸν θάλαμον μου τὰ βλέμματά μου ἔπεσαν ἐπὶ τῆς «Μελαγχολίας», εἰκόνας τινός τοῦ Δυρέρ, ἦν πρὸ καιροῦ μοι εἶχε δωρήσῃ ὁ Καθαρώκ. Πόσον μακρὰν μοι φαίνεται ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν διηρχόμην ὡρας ὀλοκλήρους παρατηρῶν τὴν σκοτεινὴν ταύτην ἀλληγορίαν, ρεμβάζων καὶ ζητῶν νὰ ἐννοήσω τὴν ἰδέαν τῆς ἀπελπισίας, ἐξ ἧς προήλθεν, ἐπαναλαμβάνουσά μοι, ὅτι ὁ γηραιὸς διδάσκαλος εἶχε δίκαιον, διότι πράγματι, εἰς τὸ βάθος τὰ πάντα εἶχον θλιβεράν πικρίαν, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα πάσης ἀνθρωπίνης προσπάθειας εἶνε ἡ γενικὴ ἀπογοήτευσις! Πιστεύω εἰς ὅλα ταῦτα ἤμην εὐκρινῶς τότε, ὅπως νῦν εἶμαι, ἐπίσης μὴ πιστεύων πλέον. Ναι, βλέπω σήμερον ὅτι ὁ ἀγαπητός μοι ἀδελφός εἶχε δίκαιον: ἡ ζωὴ εἶνε καλὴ, ἔάν δὲν ἐτόλμησα ν' ἀρνηθῶ, τοῦτο εἶνε διότι δὲν εἶχον εἰσέτι δοκιμάσῃ τὸ γλυκύτερον καὶ τὸ θεότερον αὐτῆς περιεχόμενον.

Δὲν εὐγνωμονῶ μόνον πρὸς τὸν ἔρωτα, διότι μοι ἀπεκάλυψε τὸ ψεῦδες τῶν ἀγρῶν, ὅφ' ὧν εἶχον θεληθῆ, ἀλλ' ἰδίᾳ, διότι μὲ ἐνύψωσεν, ἀφ' ἧς ἡμέρας κατέλαθε τὴν καρδίαν μου, πολὺ ὑπεράνω, ἀφ' ὅ, τι ἐπέτριπον αἱ πέτρούγες μου. Αἰσθάνομαι ἔματόν μου καλῆτερον καὶ ἀξιοπρεπέστερον. Θὰ ἐφιλοδόξουν τόσον ὡραίας πράξεις, ὅσες νὰ ἐπικληθῶσι τρέλλαι: ν' ἀφοσιωθῶ εἰς τὴν ὑπεράσπισιν εὐγενούς τινος ἀκοπού, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου νὰ θυσιάσω τὸ αἷμά μου ἰννοῦ τὸς μάρτυρας: δὲν τολμῶ νὰ εἶπω, ὅτι τοὺς ζηλεύω σχεδόν: τόσον εἶνε ἰσχυρὸν τὸ ἐνστικτον τοῦ ἠρωισμοῦ, ὅπερ μὲ κατέλαθεν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀγαπῶ. Οὐδέποτε ἡ ζωὴ μοι ἐφάνη τόσον ὡραία, οὐδέποτε δὲ σύνεμα ἐφοβήθη τόσον τὸν θάνατον, τὸν θάνατον

ἐκείνον, οὐ ἡ δυσάρετος ἀπειλὴ ἐπέβλεπεν ἄλλοτε τὸν νοῦν μου....

Ἐνθ' ἐρριμβάζον οὕτω, μυγάρια εἰσελθόντα διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, ἐχόμενον μανιώδη σπρόβιλον περὶ τὴν λυχνίαν μου. Ἐβλεπον τὸ ἐλαφρὸν σμήνος τῶν περιστρεφόμενων ὡς σμικρὸς τις σίφων, ὃν σχηματίζει πολλὰκις ὁ ἀνεμος ἐν τῇ κόνει. Τὰ ἐφήμερα ἐκεῖνα πλάσματα ὑπακούοντα, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν, εἰς τὸν κοινὸν τοῦ ἔρωτος νόμον, ὃν ὡς αὐτὰ ὑφίσταται, ἐπέζητοῦντο, ἐπέδιώκοντο δι' ἀκράτου πόθου, ἰσχυροτέρου τοῦ φόβου τῶν εἰτα δέ, ἐκπληρώσαντα τὸν σκοπόν, ὅστις εἶνε κοινὸς εἰς πᾶσαν ὑπαρξιν: τὸν τοῦ μεταδίδειν τὴν ζωὴν, ἣν ἔλαβον, καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν, καίνομενα ὑπὸ τῆς φλογός, ἐπιπτον ἀσθμαίνοντα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Κατ' ἀρχὰς κατέληφθον ὑπὸ θλίψεως εἰς τὴν θέαν τῆς ἀγωνίας τῶν, ἀλλὰ σκερθεῖς καλῆτερον, εὐρον ὅτε δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ συμπῶσιν τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ζῶα, ἄτινα πρὶν ἐξαφανισθῶσιν ἠγάπησαν.

Τὸ ὄρολόγιον ἐσήμαινε τὴν δεκάτην. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἐζήτησα τὴν ἐπιστολήν, ἐν ἧ ὁ πατήρ μου μοι ἔγραψε τὰς τελευταίας του παραγγελίας. «Ἔσο, ἔγραψεν ὁ πατήρ μου, ὅκτι ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ, ἔσο ὅ, τι οἱ Λατίνοι ἀπεκάλουν ἀγῆρ μιᾶς γυναίκος.» Ἀγῆρα μιᾶς γυναίκας, μιᾶν μόνην, κατὰστασον αὐτὴν σύντροφόν σου καὶ μητέρα τῶν ἐγγόνων μου, οὐδὲ δὲν θὰ γνωρίσω. Ἐξ ὅλης καρδίας ἀγάπῃ καὶ σέβου αὐτὴν, ὁ δὲ σεβασμός σου νὰ μὴ εἶνε κατώτερος τοῦ ἔρωτός σου. Ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ ἐγκλείεται ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εὐδαιμονία ἄνευ αὐτῆς, οὐδὲν....» Ἀνέγνων καὶ πάλιν τὸ μέρος τοῦτο: «—Ἐάν, πάτερ μου, ἀπέμεινέ τι ἐκ σου, οὐχὶ κόνις ἀναισθητος εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀπεράντου κόσμου, ἀλλὰ πᾶλλον ἐτι ἐξ ἰδίας ζωῆς, διατηροῦν τὴν ἀνάμνησιν τῶν αἰσθημάτων σου, τῶν σκέψεών σου, τοῦ ὅ, τι ἠγάπησας κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς διάβασίν σου, παρατήρησον τὴν καρδίαν μου: δὲν ἀγαπῶ, κατὰ τὴν ἐκφραστῆσαν ἐπιθυμίαν σου ἐκείνην, ἥτις μετὰ τινος ὡρας μέλλει νὰ γείνη σύζυγος τοῦ υἱοῦ σου...»

Ἐπανῆλθον εἰς Πικρισίους διὰ τῆς τελευταίας ἀμαζοστοχίας. Ἀρηγήθην εἰς τὴν μητέρα τὴν μικρὰν μου ὁδοιπορίαν.... Εἶχον γονυπετήσῃ πρὸ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς, ὡς πράττω, ὅτε εἴμεθα μόνον, διότι ἠξεύρω, ὅτι ἀρέσεται νὰ μὲ βλέπῃ γονυπετῇ πρὸ αὐτῆς, εἰς ἀνάμνησιν ἐποχῆς, καθ' ἣν ἤμην μικρὸς καὶ καθ' ἣν εἴμεθα τρεῖς.... Ἐθεσε τὰς χεῖράς τῆς, —τὰς καταλευκούς καὶ ἰσχυροτάτας ἀγαπητάς μοι χεῖράς τῆς, —ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ὡσεὶ εὐλογοῦσά με, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ: ἀλλ' ἐνφ' παρητηρίᾳ πρὸς τὸν οὐρανόν, τὰ χεῖλη τῆς ἐκινούοντο ἀμυδρῶς, ὡς νὰ ἀπηύθυνεν ἐκεῖ ἐπάνω λόγους, οὓς δὲν ἠδύναμην νὰ ἀκούσω.

Ἡδὴ εἶμαι μόνος ἐν τῷ θαλάμῳ μου, γράφων τὰς τελευταίας γραμμάς τοῦ ἡμερολογίου τούτου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἐπὶ τῆς ἐβδομάδας ὁ ἰμπεριεπιτεμμένος φύλαξ τῶν μοχαιτέρων σκέψεών μου καὶ ὅπερ δὲν ἐξακολουθεῖ πλέον, ἀφ' οὗ θὰ ἔχω κατὰ τὸ μέλλον παρ'

ἰμοικαρδίαν, ἐν ἧ νὰ ἐκχύνω τὴν ἰδικὴν μου... Ἡ ὥρα εἶνε προκεχωρημένη ὁ θόρυβος τῶν ἀμαζῶν καταπαύει βαθμυδόν: ἡ ὁδὸς εἶνε ἔρημος, ἡ δὲ περὶ ἐμὲ βαθεῖα σιγὴ προκαλεῖ τὴν ἀνάπαυσιν... Ἀλλὰ δὲν νυστάζω: ρεμβάζω, σκέπτομαι ἀκαταπαύστως τὴν προσφιλεστάτην μοι Κλαίρην, ἥτις κοιμάται ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὰ λευκότερα μεγάλα παραπετάσματά τῆς!...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α΄ ΜΕΡΟΥΣ.

(Ἔπεται τὸ Β΄ μέρος.)

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Τέσσαρα ἢ πέντε ἰδίως εἶνε τὰ κοινὰ βιβλία, ἄτινα τὸ παλαιὸν ἔτος ἀφιερῶ εἰς τὸν νέον, ὡς μικρὸν φιλολογικὸν κεφάλαιον, προωρισμένον τίς οἶδε πόσα βραδύτερον νὰ παραγάγῃ. Τὰ βιβλία ταῦτα θὰ ἀποδοθῶσι βραδύτερον ὑπὸ τοῦ 1890 εἰς τὸ διάδοχον καὶ ὑπὸ τούτου εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον χρησιμεύοντα ὡς εἶδος φιλολογικῆς μαγιάς, οὐχὶ ὑποζύγιον αἰ ἀκαταλλήλου πρὸς τροφήν, ἀλλὰ τούναντιον εὐώδους καὶ εὐπέπτου ὡς ὁ καλῆτερος ἄρτος.

Πρῶτον τούτων δικαίωματι προσβείων, σοβαρότητος καὶ χάριτος ἐρχέται τὸ Ἄσπικον Ἠμερολόγιον τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου πλουσία συλλογὴ ἀνθίων κομισθέντων ἀπὸ πάσης χώρας ὑπὸ ἐκλεκτῶν συνεργατῶν καὶ συνδεδέντων εἰς πολυτίμον ἀνθοδέσμην, ἥς τὸ κέντρον κατέχουσι τὰ εὐώδη προϊόντα τῆς αἰθαλοῦς φαντασίας τοῦ ἐκδότου. Καλλιτεχνικὸν περιεχὸν ἀμιλλᾶται πρὸς πλούσιον περιεχόμενον, διακοπτόμενον συνεχῶς ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτων εἰκόνων, ὃν τὸ μυστικὸν τῆς ἐπικαιρότητος καὶ τῆς δροσερότητος μόνος ὁ κ. Ἀσώπιος γινώσκει.

Ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ Ἀττικῶ κρινόμεν ἄξια ἰδιαίτερας σημειώσεως: Τὰ Αἰγυπτιακά τοῦ κ. Τ. Δ. Νερούτσου, τὴν διαμονὴν τοῦ Κολοκοτρώνη ἐν Ζακύνθῳ, τοῦ Ζακυνθίου ἱστορικοῦ κ. Π. Χιώτη, τὰ Περὶ Κλοφτόκ καὶ Μεσσιάδος, τοῦ ἐπίσης ἀρίστου ἱατροῦ καὶ φιλολόγου κ. Σπυρ. Μαγγίνα καὶ τὰ Περὶ τέχνης ἐν Κρήτῃ καὶ Ἐπτανήσῳ τοῦ κ. Μαυρογιάννη, χωρὶς νὰ σημειώσωμεν ἱκανὰ ἄλλα ἐφάμιλλα καὶ ἰδίᾳ τὰ τοῦ κ. Ἀσωπίου, ὃν τὰ ὀνόματα δὲν ἀναφέρομεν, διότι μετὰ αὐτῶν εἶνε καὶ... ἡ ἱστορία τοῦ Διαδόλου.

Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀττικῶ συμβαδίζει περιπλεγδὴν κρατούμενον ἀπὸ τίνος, τὸ Ἠμερολόγιον τῶν Κυριῶν, πλῆρες δροσερωτάτης ὕλης. Καὶ συμβουλεύει μὲν τῇ γυναικὶ τὸ Σπυδο βραδείως, ὅσον ἀφορᾷ τὰς νεοτεριστικὰς τάσεις—ἐφ' ἧ καὶ μεγάλως ἐχέτημεν τοιοῦτον ἔχοντες ὁμόφροντα—ἀλλὰ σκεῦδα αὐτὸ ταχέως πρὸς τὴν πρόδοον ἀρρινωπόν, πλῆρες ἀμυγῆς καὶ θέρους.

Συγχαρητήρια καὶ πάλιν τῷ πατρὶ τῶν διδύμων τούτων Ἠμερολογίων κ. Ἀσωπίου.

Τὸ Ἠμερολόγιον τοῦ ἡμετέρου συνεργ-

γάτου κ. Σκόκου, ἐν μᾶ πενταετηρίδι τὸς ἀπέτελεσε προόδους, ὡστε ἤρχισαμεν νὰ τῷ ἀποδιδώμεν μεγαλύτεραν ἡλικίαν καὶ δὲν θὰ τῷ κακοφανῆ βεβαίως, ἀφοῦ αὐτὸ δὲν εἶνε τῶν κυριῶν, ἀλλὰ, ὅλου τοῦ κόσμου, ὅστις τὸ υἰοθέτης καὶ τὸ ἀγαπᾷ. Κυριολεκτικῶς δὲν εἶνε Ἠμερολόγιον πλέον, ἀλλὰ λευκώμα, οὕτινος ἐκάστη σελὶς εἶνε εὐφυστέρα, εὐθυμοτέρα, χαριστετέρα τῆς ἄλλης. Ἐδῶ μία συγκινητικὴ ἱστορία, ἐκεῖ χάριν ποίημα, πορρωτέρω γραφικὴ τις εἰκὼν καὶ ἔπειτα κᾶτι νέον, ἀπρόοπτον, ὡραῖον. Ἐν ταῖς ὑπερτετρακοσίαις σελίσιν αὐτοῦ περιουελέσθη ἐκ τῶν βουνῶν, ἐκ τῶν ἀπαρχῶν, ἐκ τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος, καὶ κόνης τῆς Ἑλλάδος, ὕλη καθαρώς ἑλληνικὴ καὶ σχεδὸν δὲν θὰ εἴρητε ἐν αὐτῷ γραμμὴν μεταφράσεως. Ὁμολογουμένως ὁ κ. Σκόκος πρέπει νὰ ὑπερηφανεύηται διὰ τοῦτο. Ἄν τὰ ἑλληνικά δὲν εἶνε ὅλα ἀριστουργήματα, εἶνε ἑλληνικά ὅμως καὶ δὲν εἶνε μικρὸν τοῦτο. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀντικατοπτρίζει πλείστορον παντός ἄλλου τὴν φιλολογικὴν ζωὴν τοῦ τόπου ἡμῶν, καὶ ὡς τοιοῦτον παρέχει ὑπηρεσίας ἀληθεῖς.

Ἐν ταῖς περιεχομέναις του πρωτοσθετοῦσι καὶ ἔδω τὰ ἔργα τοῦ ἐκδότου. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα τῶν κκ. Παράσχου, Σκυλίσης, Βικέλα, Κλέωνος Ραγκαβῆ, Γαλάνη, Κορμηλᾶ, Σχορδέλη, Ἐννάλη, Λουκοῦδη, Ἀδρακτᾶ, Κανελλοπούλου, Κουσουλάκου, τὸ ἐν ἐπιτυχέστερον τοῦ ἄλλου, καθιστῶσι τὸ Ἠμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου μετὰ τῶν ὡραίων εἰκόνων καὶ τῆς μουσικῆς του ἀναπόσπαστον κόσμημα πάσης ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης καὶ προσφιλεῖς ἐντύπωμα παντός γνωρίζοντος τὰς ἠδονὰς τῆς ἐκλεκτῆς ἀναγνώσεως.

Δι' ὅλα τὰ καλά ταῦτα, ὅσα δικαίως ἐξεφέρομεν ἀξίζει ἡμῖν καὶ μίᾳ ἀνταμοιβῇ—ἐκποσῶμεν αὐτὴν ἀπὸ τὰ Σοφὰ Λόγια τοῦ Σααδῆ, ἄτινα ἀπεθυσάσθην ἐν τῇ 289 σελίδι ὁ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Μ. Δ. Ἀργυροπούλου, καὶ τὴν ἀπεραῦμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

Ἐκείλα θγάνει μάλαμα ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὰ βᾶθη,

—θᾶνει κωνεῖς νὰ ἔβη—

Μὲ γὰρ νὰ βγάλης μάλαμα πὸ φιλαργύρου χέρι,

ἦρπ' ἡ ψυχὴ τοῦ παιδὸς μὴδέ νὰ ἔβη καὶ νὰ πάθῃ.

Ἐλὲ ὁ θεὸς ἐλὲ λήθη σου, ὅμως τιωπὲ καὶ κλαίει:

ὁ γυτοῦός σου εἶποτε δὲν βλέπει... κ' ἔλα λείπ.

Ἡ καρδιά τοῦ κρημνοῦ στίς ὄμορφες τὸ σέξιμο,

Καλῆτερη νὰ ἀλθῆσαι,

Ἄσ' ἀπὸ γλυκοῦ τριανταφυλλοῦ τὸ μῆρο καὶ τὸ χεῖμα

Ἐπὶ δὲ σὲ καὶ τὸ σῆθιμο.

Ὁ Ὁδηγὸς τῆς Ἑλλάδος τοῦ κ. Χ. Μακρῆδου εἶνε ἔργον ὑπαγόμενον οὐχὶ εἰς τὰ πνευματικά ἐπιδόματα, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀκαταμάχητους τροφάς. Δὲν εἶνε τερπνόν, ἀλλ' ἀνὰ χρῆσιν. Ὅλη ἡ Ἑλλὰς μὲ τὰς δυσχεμεῖς καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς περιελκύνει ἡμερολογεῖσα τί κατέρωσεν, ὑποδηλοῦσα τί δέονταί ἐκὼν νὰ κατορθώσῃ.

Ἰδίᾳ ἡ παρέλασις ὅλων τῶν δῆμων τοῦ κράτους μὲ τοὺς δημάρχους τῶν ἐπι κεφαλῆς μὲ τὸν κρημνὸν τῶν κατωίκων, τῶν χωριῶν, τῶν συνοικισμῶν, μὲ τὰ προϊόντα,

τὰ σχολεῖα, τὰς οἰκοδομάς, τὸ ἐμπόριον προκεινοῦσι παρήγορον συναίσθημα χαρᾶς. Διὰ τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ κ. Μακρῆδου γίνεται ἀληθῆς περιοδεία τῆς Ἑλλάδος ἐν 300...σελίαι, τὴν ὅποιαν συνιστῶμεν εἰς πάντας νὰ ἐπιχειρήσῃσι.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων βιβλίων τοῦ νέου ἔτους ἄξια σημειώσεως εἶνε ἡ ἐπὶ τούτῳ γεννομένη πολυτελής ἐκδοσις τοῦ *Talentoion τῶν Μογικανῶν* ὑπὸ τῶν ἀκαμάτων ἐκδοτῶν κ. Μπάρτ καὶ Χίριστ, *Τὸ ἡμερολόγιον τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν, ὁ Παρελλήνιος Ὁδηγὸς* τοῦ κ. Β. Γαβριηλίδου, τὸ *Ἀθηναϊκὸν Ἠμερολόγιον καὶ τὸ Ἀσκήμα τοῦ Παιδικῶ περιόδικου*.

Αὐτὰ εἶνε ἐν ὅλῳ τὰ ἰδικάμας *Estrenes*.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ

Τὴν 11 Ἰανουαρίου ἀφῆχθησεται ἐντεθεῖα ὁ πρίγκιψ τῆς Νεαπολέως καὶ διάδοχος τῆς Ἰταλίας. — Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἀπέβιασαν ἐν Μειραεῖ 637 ἄτομα, ἀπέναντι 719 ἀποβιασάντων κατὰ τὸ προκαρλῶν ἔτος, ἐν Ἀθήναις δὲ ἀπέθανον κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου 120 ἄτομα, ἀπέναντι 89 ἀποθανόντων κατὰ τὸ ἀντίστοιχον διάστημα τοῦ παρελθόντος ἔτους. — Ἐντὸς τοῦ παρόντος μηνὸς γίνεταί κατὰ τὸν ἐκλογικὸν νόμον ἡ ἀναθεώρησις τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων. — Ἡ νόσος ἰνφλουέντζα διεδόθη εἰς πάσας τὰς Ἐπαρχίας. — Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἀπέβιασαν ἐναυθα ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου Ἀριστείδης Καρατζῆς καὶ ὁ ἀντιναυαγματοῦργος τὸ πεζικὸς Θεμιστοκλῆς Σαράνταγιουλος, προχθὲς δ' ἀπέβιασαν ὁ ἐκ Σιατίστης τῆς Μακεδονίας καταγόμενος, Ἰωάννης Ταρμπιτζῆς, ὅστις εἶχε καταθέσῃ 300,000 φρ. ὅπως ἐκ τῶν τόκων αὐτῶν συντηρηθῆται τὸ γυμνάσιον τῆς Σιατίστης. — Ὁ δῆμαρχος Πειραιῶς κ. Θ. Ρεσιῶνας ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν ἰδίᾳ δαπάνῃ Ἀσὸ λου ἀστέγιων. — Δύο μηχανικοὶ ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐταιρίας Ἐκκερλέυ ἐφθασαν ἤδη μέχρι Χαλκίδος χωροσταθμίζοντες τὸ μέρος, ἐν ᾧ στραθῆσεται ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Πειραιῶς-Αἰριῶσις. — Ἡ ἐν Κρήτῃ κατάστασις περιήλθε πάλιν εἰς οὐδέτατον καὶ λίαν ἐπικίνδυνον σημείον. Ἦάντες οἱ πρῶτοι δίκαι τῆς νήσου παρητήθησαν. — Τὴν 18 τοῦ παρόντος μηνὸς ἐπαναληφθήσονται αἱ ἐργασίαι τῆς βουλῆς. — Ἡ τακτικὴ δύναμις τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ διὰ τὸ 1890 ὄρισθη εἰς 3,360 ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ ναύτας. — Ἐκτὸς τῆς ἰνφλουέντζας, συνδύσαν ἐνταυθα καὶ προδύσαν ἰλαρῶς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς ἐξελέγη πάλιν ὁ κ. Φλοκέ. — Ἡ Πορτογαλίαν ἐσχματισθῆναι ὁποῦργοι ὑπὸ τοῦ κ. Εἰμπεσταλ, ὁποῦργος δὲ τῶν ἐξωτερικῶν διαρίσθη ὁ κ. Ροβέρτος. — Ἀποφασίσθη ὑπὸ τῆς Πορτογαλικῆς κυβερνήσεως ἡ ἀνάκλησις τοῦ ἀσπρηνοῦ Πίνοου. — Προσχηματικῶς καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ σχέδιον τοῦ σχηματισμοῦ Ἀμερικής ἐν Ἀλοατρίσι, ἐκδέχεται ἀρσασθῆναι ἐν Καίρῳ τὸ σχετικὸν διάταγμα.

— Ἀπεβίωσεν ὁ περίφημος θεολόγος καὶ καθηγητῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου ἀπὸ 65 ἐτῶν Ἰγνάτιος Δολιγγερ, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ παλαιοκαθολικοῦ κινήματος. — Ἐκατὸν ἐκ τῶν ἀναρτητῶν καὶ εἰκοσι καὶ εἰς ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐν Ρίμῳ Ἰανειρῷ τῇ 8/18 Δεκεμβρίου ἐπραγείσθη ἀνταρσίας ὑπέστησαν τὴν ποιήν τοῦ θανάτου. — Κατὰ τὰς τουρκικὰς ἐφημερίδας ὁ Σουλτάνος ἐδωρήτατο εἰς τὴν πόλιν τοῦ Χαλεπίου τρεῖς τριπλασιασμοὶ πώγωνος τοῦ Προφήτου. — Ἡ Παγκόσμιος Ἐκθεσις τῶν Παρισίων κατέλιπε περισσεῖα εἰς 8,000,000 φράγκων περίπου, καθὼς τὰ μὲν ἐξῆρα εἶχον ἀνέλθῃ εἰς 41,500,000 φράγκων, ἐν ᾧ τὰ ἔσοδα ἐφθασαν εἰς 49,500,000 φρ. — Ἡ ρωσικὴ κυβέρνησις ἀρνεῖται ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀδυσσινωταλικὴν συνθήκην τῆς προστασίας, ὡς καὶ τὴν δημοκρατίαν τῆς Πορτογαλίας. — Ἀντιπρόσωπος τοῦ μηχανικοῦ Ἐρφέλ ὑπέβαλε προτάσεις εἰς τὴν Ρουμανικὴν κυβέρνησιν περὶ ζεύξεως τοῦ ποταμοῦ Δουναβῶσις διὰ σιδηρᾶς γεφυράς. — Σπουδαίαι ταραχαὶ συνέβησαν ἐσχάτως ἐν Σινική μετὰ τῶν φιλελευθέρων καὶ τῶν συντηρητικῶν: — Ὁ αὐτοκράτωρ Δὸν Πέτρος μετέβη ἐκ Λισαβῶνος μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν Κάννας. — Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐταλῶσθη ἐν Ρίμῳ ἐπιμημόσυνος τελετὴ ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Βικτωρος Ἐμμανουήλ, ἐν Παρισίαις δὲ μεγαλοπρεπῆς μνημόσυνον ἐπὶ τῇ ἐπετηρίδι τοῦ θανάτου τοῦ Ναπολεόντος Γ'.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ πατήρ τοῦ στρατάρχου Φονσέκα, ἀρχηγῶ τῆς Βραζιλιανῆς ἐπαναστάσεως, πρόεδρος τῆς ἱστορικῆς καὶ γεωγραφικῆς ἐν Ρίμῳ Ἰανειρῷ Ἀκαδημίας, προέτεινε εἰς τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ νὰ καλυφθῆν διὰ μελανοῦ πέπλου τὸ ἐδωλίον, ὅπερ ὡς ἀκαδημαϊκὸς κατέβηεν ὁ πρῶν αὐτοκράτωρ Δὸν Πέτρος. — Ἐν τῇ ἐνταυθα ἀγγλικῇ σχολῇ ὤμιλησαν χθὲς ὁ διευθυντῆς αὐτῆς κ. Γάρδερρ περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς γραφῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ὁ κ. Σούλτς, περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις Βυζαντιανῶν νῶν. — Ἀπεβίωσεν ἐν ἡλικίᾳ 90 ἐτῶν ὁ πρεσβύτατος τῶν γερμανῶν θεολόγων Χάξε, τακτικὸς καθηγητῆς τῆς δογματικῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἰέννης ἀπὸ τοῦ 1830. — Ὁ πρίγκιψ Βίσμαρχ σκέπτεται νὰ ἰδρῶσῃ ἐν Βερολίμῳ μεγάλην ἐφημερίδα εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Χρόνου τοῦ Λονδίνου, ἔσται δὲ ἡ ἐφημερίς αὐτὴ ἡμισπίσημον ὄργανον τῆς αὐτοκρατορίας καὶ θέλει πραγματεῖσθαι κυρίως τὰ ζητήματα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Τὴν 4 προσεχούς Αὐγούστου θὰ συνέλθῃ ἐ

φύλλω επιγράφων δημοσιεύθησαν ανευρεθείσαι υπό του κ. Αλ. Κεράλη και αϊ εξέξ εξ:

1. ΘΕΟΚΛΕΙΑ
ΑΘΗΝΙΩΝΟΣ
ΛΑΜΙΑΚΗ	4. ΑΣΙΑ
ΔΙΟΝΟΣ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑ
ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
ΓΥΝΗ
2. ΑΠΕΛΛΑΣ
ΑΠΕΛΛΑ
ΚΙΟΛΑΥΤΕΥΣ	5. ΚΤΗΣΘΝ
ΧΡΗΣΤΟΣ
3. ΑΝΤΙΓΟΝΑ
ΤΗΙΟΥ
ΑΓΚΥΡΑΝΗ	6. ... ΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΙΝΙΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Εν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἀπεβίωσε τελευταῖον ἐν Μαδρίτῃ ὁ ἐξοχος ὑψίφωνος Γκαυάρ (Gayarre). Ὁ θάνατός του θεωρεῖται ἐν Ἰσπανίᾳ ὡς ἐθνικὴ ἀπώλεια. Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπιτιμῇ ἡ εἰδησις αὐτῆ προὔξινεσι θλιβερωτάτην ἐντύπωσιν. Ὁ Γκαυάρ ἦτο υἱὸς ταπεινωτάτου σιδηρουργοῦ. Ἐργαζόμενος κατὰ τὴν νεότητά του ἐν τινι σιδηρουργεῖᾳ ἐθαυμάζετο ὑπὸ τῶν συντρόφων του διὰ τὴν λαμπρὰν φωνὴν του. Κατὰ συμπτώσιν ἀκούει αὐτὸν ἡμέραν τινα ὁ κύριός του, γάλλος μηχανικός, καὶ μένει ἐκπληκτός. Τὸν παρακαλεῖ νὰ μεταβῇ αὐθωρεῖ εἰς Παμπλουνα. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πόλεως ταύτης χορηγεῖ αὐτῷ τὰ μέσα ὅπως καλλιεργήσῃ τὴν φωνὴν του εἰς τὸ Ὄδεον τῆς Μαδρίτης. Χάρτι δὲ εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἰσπανοῦ μουσικοῦ Ἐσλάβα χορηγηθεῖσαν αὐτῷ σύνταξιν μεταβαίνει μετὰ δύο ἔτη εἰς Ἰταλίαν. Τελειοποιεῖται καὶ μετὰ βραχυτάτου διαστήματος τυγχάνει θριαμβῶν ἀλλεπαλλήλων εἰς Μιλάνον. Ἐπιδιώκων ὁμοῦ καὶ τὰ πλούτη ἀναχωρεῖ διὰ τὴν Ἀμερικὴν, τὴν χώραν τοῦ χρυσοῦ, ἔνθα διαμένει ἐπὶ τρία ὀκτώηρα ἔτη. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐν Εὐρώπῃ οἱ θρίαμβοί του ἐξηκολούθησαν καὶ θερμότερα ἐπευφημήθη ἐν Λονδίῳ, Παρίσι, Σίεϊ, κλπ. Εἶνε δὲ καὶ ὁ μόνος ὑψίφωνος ὅστις ἔφθασε ν' ἀπολαμβάνῃ μέχρι τῶν 7,000 φρ. καθ'

ἐσπέραν. Καταλείπει οὐχὶ ἀσημαντὸν περιουσίαν: 4,000,000 φρ. Ἡ βασίλισσα, ἣτις προσφάτως τῷ εἶχεν ἀπονείμῃ τὸ παράσημον τῶν ταξιαρχῶν, θὰ τιμῆσῃ δι' ἀντιπροσώπου τὴν κηδεῖαν του. — Τέσσαρα θεάτρα καταστράφησαν καθ' ὀλοκλήριον ὑπὸ τῆς πυρκαϊῆς ἐντός μιᾶς ἑβδομάδος: τὸ Γερμανικὸν θέατρον τῆς Πίστης, τὸ δημοτικὸν τῆς Ζυρίχης καὶ ἐν ἑτέρον ἐν Οὐαλίᾳ. — Συνέστη ἐν Πύργῳ φιλαρμονικὴ ἐταιρεία. — Ὁ ἐρμολύφος Βέγας ἐπεράτωσεν ἐν Βερολίῳ τὸ μνημεῖόν τοῦ αυτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ Γ'. Ὁ αυτοκράτωρ εἶνε ἐξηπλωμένος ἐπὶ σαρκοφάγου ὑποβασταζομένου ὑπὸ δύο ἀστῶν καὶ κεκοσμημένου δι' ἀλληγορικῶν ἀναγλυφῶν, φέρων τὴν στολὴν τοῦ συντάγματος αὐτοῦ, τῶν θωρακοφόρων. — Ἐν Σικάγῳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κατασκευάσθη ἄρτι πολυτιλέστατον θέατρον, οὐτινος ἡ δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς 20 ἑκατομμύρια φράγκων. Τὸ θέατρον τοῦτο εἶνε τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου: τὸ ἐπὶ τῆς ἰδοῦ μέτωπόν του ἔχει μήκος 170 ποδῶν, ἐν τῇ πλατεῖᾳ ἔχει 4,500 ἠρθιμημένας θέσεις, ἐν δὲ τῷ προαυλίῳ χωροῦνται ἄλλα 500 πρόσωπα, καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς δύναται νὰ σταθῶσιν 900 ἄνθρωποι.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κάθ' ὅσον Ἀρχαϊκώτατος τὴν φράσιν ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀγγέλου σας ὡς φονικοπαρεῖου (γρ: φονικοπαρῆου). Ἀλλὰ δὲν φοβείσθε μὴ ἐκλάβῃ ὡς προσβολὴν, τὸ δεῖ βραβεῖ τὰς παρεῖας τῆς μετὰ τὸ αὐτὸ χρώμα, μετὰ τὸ ὅποιον ἐχρωματίζον τὰ πλοῖα τῶν οἰδηρικοί ἤρωες. — Ε. Π. Τ. Καλαφάτιον. Ἡ προτεινομένη μεταρρυθμιστικὴ ἀπαράδεκτος. Περιοδικὰ σοφὰ καὶ συνάγων ἐκ τῶν ἐφημερίδων ξαναβραβεύονται ἀστειόητας; Ποῦ ἠκούσθη τοῦτο; Ἀναγινώσκετε καὶ εἶνα περιοδικὰ; — Χ. Τ. Ἀλμυρόν. Ἐξ ἀσυνεννοηθῶμεν. Ἐυχαριστοῦμεν. Μ. Σ. Κρακίβιον. Ἐλήθησαν. Ἐθαυμάσαμεν τὰς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ προόδου σας. Ἐυχαριστοῦμεν. — Κ. Τ. Συνιστοῦμεν τὸ τοῦ Legrand. — Ἀμαθεῖ Βόλον. Ἐβραδύναμεν ν' ἀπαντήσωμεν

διότι παρέπευσεν ἡ ἐρώτησις: Ἐξηγήθητε σαφέστερον, ἀ εἶνε τι, ὅπερ δὲν ἠνοήσαμεν, ἄλλως ἀνοίξατε τὰς μερίδας, ὅπολογίσατε τὰς λίρας πρὸς 28 πάντοτε καὶ ἂ ὑπάρχῃ τις διαφορὰ νομίσματος θὰ φαίνεται εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς καὶ θὰ περναθῇ ὑπὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα. — Ζ. Φ. Ζάκων θο.ν. Εἰς τὴν Ἰνδικὴν πρῶτοι ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν προσωρμίσθησαν τῷ 1493 οἱ Πορτογάλλοι καὶ κατέκτησαν τὴν παραλίαν τῆς Γόας, μετ' αὐτοὺς καταστῆσαν ἐν τῇ Ἰνδικῇ οἱ Δανοὶ τῷ 1618, εἶτα οἱ Ὀλλανδοὶ τῷ 1640 καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Γάλλοι τῷ 1664. οἱ δὲ Ἀγγλοὶ, ὡς πρῶτον ἐγκατεστάθησαν τῷ 1639 ἐν τῇ Ἰνδοκίᾳ Μαδρασῇ, ἡ ὅρα α α ν τὴν ἐπικρατέστερον τῆς Βεγγάλης τῷ 1639 καὶ οὕτως ἐγένοντο οἱ ἐπικρατέστεροι τῶν ἐν Ἰνδικῇ Εὐρωπαϊκῶν. Ἐὰς εἰπομεν ὅτι ἐνεθρομώμεθα ἐκ παλαιῶν χρόνων, ἀν θέλετε περισσοτέρως πληροφορίας, συμβουλεύθητε μίαν γενικὴν ἱστορίαν. — Πολυπερδίκω.

Ὁ νονετὴς ἐργάζεται εἰς τὴν νεότητά του. Καὶ ζῇ κατόπιν εὐτυχῆς εἰς τὰ γεράματά του. Ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν παλαιὰν ταύτην τοῦ Βουρβῶν γυνάμην σήμερον, διὰ δὲ τὰ λοιπὰ ὡς καὶ διὰ τὰς ἀδελφὰς τούσας πέρδικας σας εἰς τὸ προηγέ. — Κρ Περ γορ φ. Ἐὰν εἴπατε καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆ, ἀλλοίμονοι τότε... Μόνον μετ' ἀληθῆ λύπην ὑπάρχει ἀληθῆς χερά, εἶπεν ἄλλοτε ὁ Βολταίρος, ἀλλὰ... προσέειπε: κα ποτε συμβαίνει καὶ τὸ ἐναντίον ἀκριβῶς. — Φίλω Γσάγκεράδων. Οἱ Ἀθίγγνοι ἢ Γύρτοι κατὰ γονταί ἐκ τῶν Παριῶν, εὐτελεστάτης τάξεως τῶν Ἰνδιῶν μεταναστεύσαντες εἰς Εὐρώπην, ἔνεκα τῶν ἐπιθρομῶν τοῦ Ταμερλάνου περὶ τὸν 14ον αἰῶνα. Τὸ πρῶτον δὲ ἐνεφάνισθησαν ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ λέγομεν τοῦτο πρὸς πληροφορίαν σας, ὅτι Γύρτοι δὲν εἶνε Ἀστριακοί! — Β.κ. ... Ἀλλ' οἱ νόμοι τῆς ἀρετῆς εἶνε αἰώνιοι!

Il n'est rien de plus agreable Qu' un ami sûr et veritable. Πιστεύσατε τὸν Ρίχερ, ὅστις τὸ εἶπε....

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν Ἀεζικῶν Ἐγκυκλοπαιδικῶν, ἐκδιδόμενον ἐπιμελεῖα Ν. Γ. Πολίτου (Ἀμμιον-Ἀμφίραρος φυλλάδιον 24ον, Μπάρτ καὶ Χίρστ ἐκδόται. Ἀμαλείτων Ὀφρανοτροφίον τῶν Κοραϊσίων ἐτησίᾳ λογοδοσία.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Φάκελλοι ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ. **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιά**

Ἐμπορικὰ βιβλία. — Τετράδια. **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιά**

Γραφικαὶ ὕλαι. — Κομφοτεχνήματα. **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιά**

Σίπων Whitaker et Grossmit. **Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιά**

Ὁ διασκεδαστικώτερος σύντροφος εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς τῶρα τὸν χειμῶνα.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ

ἄρτι ἐκδοθὲν

περιεχει περιεργότατα παιγνίδια, προβλήματα, αἰνίγματα, γρίφους, κρουτογραφήματα, λογοπαίγνια, ἐκτελούμενα μετὰ παιγνίσχαρτα, δόμινα, σκάκι, ἀριθμοὺς, λέξεις, σχήματα ποικίλα κτλ. κτλ. μετὰ τῶν λύσεων ἐν τέλει.

Οἱ φιλικὸι κύκλοι οἱ συνερχόμενοι τὰς ἐσπέρας εἰς συναναστροφήν δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχωσι προχωρότερα καὶ καλῆτερα μέσα διασκεδάσεως, ἀπὸ τὰ ποικιλότροπα, τὰ ὅποια παρέχει **ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ**. — Τιμῆταιν δραχμῶν 2 καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἐστίας», πρὸς δ' ἀπευθύνεται καὶ πᾶσα ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν αἰτήσις ἀντιτύπων, συνοδευομένη διὰ τοῦ ἀντύμου.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΝΙΩΤΟ

Ὅπισθεν τῆς Χρυσοσηλαιωτίσεως

ΔΕΝΟΝΤΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΛΥΤΕΛΩΣ ΧΡΥΣΟΝΟΝΤΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ

Κατασκευάζονται καὶ πωλοῦνται κατὰ στίχα παντὸς εἶδους ἐφάμιλλα τῶν ἀμερικανικῶν κατὰ τὴν ποιότητα ἢ στερεότητα ἀλλὰ πολὺ τούτων ἐφθηνότερα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΤΟΜΟΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ἔξεδόθησαν ἄρτι τοῦ ἰδίου συγγραφέως

ΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

συμπλήρωμα ἀπαραίτητον, τὸ ὅποιον πρέπει ἕκαστος νὰ θέσῃ παρὰ τὴν Ἱστορίαν, ἵνα ἔχη πλήρες τὸ ἱστορικὸν ἔργον τοῦ κ. Παπαρρηγοπούλου. Αἱ πραγματεῖαι αὗται εἰσιν αἱ ἐπόμεναι:

Γεώργιος Καραϊσκάκης. — Ὁ ἑλληνισμὸς ἀπὸ τῶν μέσων χρόνων, μέχρι τῆς σήμερον, ἐκ περιωπῆς θεωρούμενος. — Ἡ ἱστορία ἐν γένει καὶ ἰδίως ἡ ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων. — Τὸ φημιζόμενον τέλος τοῦ ὀμανικοῦ κράτους. — Αἱ περιπέτειαι τῆς ὑστεροφημίας. — Ἀπόπειρα ἐθνικῆς αυτοκρατορίας. — Εἰκοσιπενταετηρὶς τῆς Βασιλείας Γεωργίου Α'. — Αἱ δύο βασιλείαι. — Ὁ ἀρχαῖος, ὁ μεσαιωνικὸς καὶ ὁ νέος ἑλληνισμὸς. — Ἡ φιλομάθεια τῆς βασιλείσεως. — Φρειδερίκος Β'.

Τόμος ἀρχαῖος ἐκ 18 τυπογραφικῶν φύλλων μετ' εἰκόνας τοῦ Καραϊσκάκη, ληθθεῖσιν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ζωτικῶν ἐκ τοῦ στρατηγικοῦ.

Τιμῆταιν δραχμῶν 4.

Πᾶσα αἰτήσις περὶ ἀποστολῆς ἀντιτύπων, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτύμου ἀπευθύνεται: **Πρὸς τὸν Κύριον ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΑΣΔΟΝΗΝ** Διευθυντὴν τοῦ «Βιβλιοπωλεῖου τῆς Ἐστίας» **Εἰς Ἀθῆνας**

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Τμήμα Πειραιῶς-Κορίνθου-Πατρῶν

	1	3	33	2	4	32
Πειραιεὺς ἀν. 7 π.μ.	11.15	10.10	Πάτραι ἀν. 7.20π.	11.40	—	—
Ἀθῆναι » 7.30	11.50	10.40	Αἴγιον » 9.05	15.27	—	—
Κόρινθος ἀρ. 7.42	2.42	2.05	Κόρινθος » 1.10	4. —	9.03π.	—
Αἴγιον » 2.52	5.41	—	Ἀθῆναι ἀρ. 4.25	7. —	12.30	—
Πάτραι » 4.35	7. —	—	Πειραιεὺς » 4.55	7.30	1. —	—

Τμήμα Κορίνθου-Ναυπλίου-Μύλων

Κόρινθος ἀν. 3. — μ.μ.	Μύλοι ἀν. 9.50 π.μ.
Ἄργος ἀρ. 5.12 »	Ναῦπλιον » 10. —
Ναῦπλιον » 5.45 »	Ἄργος ἀρ. 10.35
Μύλοι » 5.52 »	Κόρινθος » 12.45

Τμήμα Πατρῶν-Πύργου

Πάτραι ἀν. 8.30 π.μ.	5.15 μ.μ.	Ἀμαλίας ἀν. 6.30 π.μ.	3.15 μ.μ.
Ἀχαΐα ἀρ. 9.25	6.10	Γαστοῦνη » 7.11	3.56
Μανωλάς » 10.40	7.25	Ἀχαΐα » 7.50	4.35
Αεχανά » 11.20	8.05	Μανωλάς » 8.30	5.15
Γαστοῦνη » 11.59	8.44	Ἀχαΐα » 9.45	6.29
Ἀμαλίας » 12.40	9.25	Πάτραι ἀρ. 10.40	7.24

Αἱ ἀμαξοστοιχίαι 33 καὶ 32 μέχρις Ἀκράτας λειτουργοῦσιν ἡμέραν παρ' ἡμέραν ἐναλλάξ. Τοπικαὶ ἀμαξοστ. καθ' ἑκάστην εἰς ὅλα τὰ τμήματα.